

Z obsahu:

**Jeruzalém je matkou
všech národů (Žalm 86)**
Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
11. listopadu 2002
- strana 2 -

Poselství pro nás všechny
Blahoslavená
Laura Vicuna
- strana 4 -

Udělej si čas
Úvaha o smyslu života
- strana 5 -

První neděle adventní
- strana 6 -

**Svatý Ambrož -
svátek 7. prosince**
- strana 7 -

Rok svatého růžence
Námořní bitva u Lepanta
7. října 1571
- strana 8 -

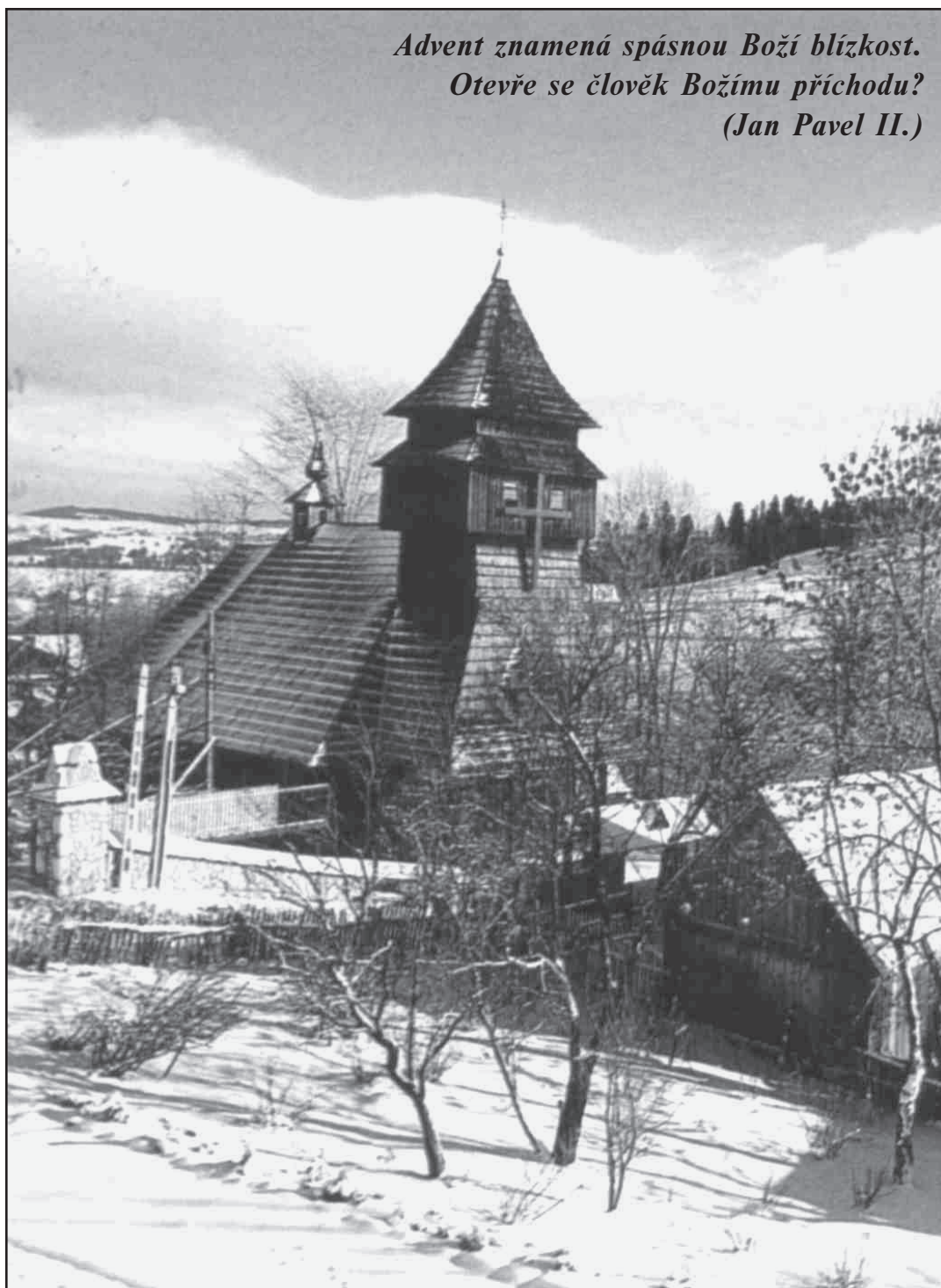
Umírat v Pánu
Prof. Dr. Karl
Walner OCS - dokončení
- strana 10 -

**Olomoucký arcibiskup
obdržel Evropský prsten**
Dr. Aloise Mocka
- strana 12 -

Křesťanem podle nálady?
- strana 13 -

Skutečná tvář otce Pia (48)
Četba na pokračování
- strana 14 -

*Advent znamená spásnou Boží blízkost.
Otevře se člověk Božímu příchodu?
(Jan Pavel II.)*

EDITORIAL

Kdykoliv slyšíme o požadavku pozornosti a bdělosti, uvědomujeme si, že to představuje určitě zvýšené nároky, dobrou kondici a pevnou vůli, která mobilizuje naše vnímání i naše rozhodování, abychom dokázali včas a přesně rozpoznávat důležité podněty a signály, správně je vyhodnotili a odpovědně na ně reagovali. Taková bdělost je tím závažnější a nezbytnější, čím větší jsou hodnoty, které na našem rozhodování závisí. Abychom takovým požadavkům vyhověli, musíme se vyvarovat všeho, co by naši pozornost, rozlišovací schopnost a pohotovost snižovalo a vystavovalo nás nebezpečí, že budeme reagovat chybně nebo pozdě.

Že tyto požadavky neplatí jen v dopravním provozu nebo při obsluze náročných zařízení, upozorňuje nás, a to nikoliv poprvé, náš Pán v evangeliu první neděle adventní. Tato slova ovšem vyslovil v době, kdy lidé neměli potuchy o složitých technických vynálezech a náročných činnostech, které kromě toho, že mohou poskytovat cenné služby, mohou být spojeny s rizikem závažného ohrožení života a majetku. A jeho požadavek je dokonce absolutní: týká se všech a platí trvale a celoživotně. Je vůbec možné něco podobného vydržet?

Uvažujme o závažnosti takové bdělosti především z hlediska hodnot, které má Pán na mysli a které jsou zanedbáním potřebné bdělosti ohroženy. Je tu v sázce hodnota absolutní, která naprosto přesahuje všechny jiné myslitelné hodnoty: jde o **věčný život**, tedy o naplnění veškerého smyslu naší existence. Může být větší hazardérství, než pustit tuto skutečnost ze zřetele s tím, že se to časem vyřeší a nějak to dopadne?

Bdělost, kterou Pán od nás žádá, nespočívá v náročném nervovém vypětí ani v rozdvojené pozornosti, ale v cílevědomém zaměření vědomí k druhé, vyšší, nadpřirozené rovině našeho života a k těm skutečnostem, se

Pokračování na str. 13

Jeruzalém je matkou všech národů (Žalm 86)

Zpěv o Jeruzalému, městu pokoje a univerzální matce, který jsme právě slyšeli, je bohužel v protikladu k historické zkušenosti, kterou město právě prožívá. Ale úkolem modlitby je zasévat důvěru a plodit naději.

Univerzální perspektiva žalmu 86 může připomínat Knihu Izaiáše, který vidí, jak k Siónu směřují všechny národy a odhalují krásu pokoje, když *překují své meče na radlice a kopí na vinařské nože* (srov. Iz 2,2-5). Ve skutečnosti si žalm vytyčuje značně odlišný záměr, hovoří totiž o pohybu, který místo aby směřoval na Sión, ze Siónu vychází; Žalmista vidí v Siónu původ všech národů. Když vyhlásil primát tohoto svatého města, a to nikoliv pro jeho historické nebo kulturní zásluhy, nýbrž pro lásku, kterou mu projevil Bůh (srov. Ž 86,1-3), otevírá se vlastní oslavě univerzalizmu, který sbratřuje všechny národy.

Sión je opěvován jako matka všeho lidstva, nikoliv pouze Izraele. Toto tvrzení je mimořádně odvážné. Žalmista si je toho vědom a poznamenává: *Slavné věci se o tobě vypravují, město Boží* (v. 3). Jak vůbec může být skromné hlavní město malého národa představováno jako původ mnohem mocnějších národů? Proč může mít Sión tak velké nároky? Odpověď je uvedena ve stejné větě: Sión je matkou celého lidstva, protože je *město Boží*; má tedy svůj základ v Božím plánu.

Všichni se zde narodili

Všechny hlavní body země se ocitají ve vztahu k této matce: Raab, tzn. Egypt, velký západní stát; Babylonie, dobře známá východní mocnost; Tyrus, který zosobňuje obchodní národ severu, zatímco Etiopie představuje dálný jih, a centrální Palestina – ústřední území, i ona je dcerou siónskou.

V duchovním rejstříku Jeruzaléma jsou zapsány všechny národy země: třikrát se opakuje výraz: *tam se narodili / v něm se narodili* (v. 4.5.6). Je to úřední právní výraz, jakým se vyjadřovalo, že nějaká osoba je rodákem určitého města a jako taková požívá plných občanských práv dotyčného národa.

Je působivé pozorovat dokonce i národy, které jsou pokládány vůči Izraeli za nepřátelské, jak vystupují k Jeruzalému a dostává se jim přijetí nikoliv jako cizincům, ale jako „domácím“. Žalmista dokonce ztvárňuje průvod těchto národů k Siónu jako sborový zpěv a radostný tanec: oni nacházejí svá *zřídla* (srov. v. 7) ve městě Božím, ze kterého se vylévá proud živé vody, a ta oplodňuje celý svět v tom duchu, jak to hlásají proroci (srov. Ez 47,1-12; Zach 13,1; 14,8; Zj 22,1-2).

Jeruzalém „shora“

V Jeruzalémě mají všichni najít své duchovní kořeny, cítit se zde jako ve své vlasti, setkávat se jako členové téže rodiny, objímat se jako bratři, kteří se vrací do svého domova.

Jako stránka o opravdovém mezináboženském dialogu přijímá žalm 86 univerzalistické dědictví proroků (srov. Iz 56,6-7; 60, 6-7; Joel 4, 10-11; Mal 1,11 atd.) a anticipuje tak křes-

ťanskou tradici, která aplikuje tento žalm na „Jeruzalém shora“, o kterém Pavel prohlašuje, že je *svobodný a je naší matkou* a má více dětí než Jeruzalém pozemský (srov. Gal 4,26-27). Podobně hovoří Apokalypsa, když

opěvuje *Jeruzalém, který sestupuje z nebe* (21,2.10).

V duchu žalmu 86 vidí také 2. vatikánský koncil ve všeobecné církvi místo, kde budou sjednoceni „všichni spravedliví, počínaje od Adama až k poslednímu vyvolenému“. Ona najde své „slavné dovršení na konci času“ (LG 2).

Maria jako „město shůry“

Tento žalm, čtený v Církvi v křesťanské tradici, nabízí také možnost číst ho podle mariologického klíče. Jeruzalém byl pro Žalmistu pravou „metropolí“ tj. „městem – matkou“, kterou zcela zaplňoval svou přítomností sám Pán (srov. Sof 3,14-18). V tomto světle opěvuje křesťanství Marii jako živý Sión, v jehož lůně je zplazené vtělené Slovo a v důsledku toho jsou zde znovuzrozeny Boží děti. Hlasy církevních Otců od Ambrože Milánského k Atanášovi Alexandrijskému, od Maxima Vyznavače po Jana Damascenského, od Chromacia Akvilejského ke Germánovi z Konstantinopole se v této křesťanské interpretaci žalmu 86 shodují.

My nyní popřejme sluchu učitelům arménské tradice, Řehořovi z Nareku (asi 950-1010), který ve své chvalořeči na Nejblahoslavenější Pannu Marii se k ní obrací těmito slovy: „Když se utíkáme k Tvé nejvznešenější a mocné přímlyvě, jsme chráněni, svatá Boží Rodičko, neboť nacházíme útočiště a odpočinek ve stínu Tvé ochrany jako uvnitř dobře opevněné hradby: hradby ozdobené, ověněné líbezně nejčistšími brilianty; hradby zahalené do plamenů, a proto nedobytné pro útoky lotrů; hradby planoucí ohněm, ke které se nemohou přiblížit krutí zrádci, protože je pro ně nedostupná; hradby, která podle Davida obklopuje ze všech stran a jejíž základy

Pokračování na str. 8

Čekání na Pána

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Co vám říkám, říkám všem: Bďte!

Každoroční příprava oslavy příchodu Božího Syna na tento svět je opakovanou výzvou k bdělosti. Bdit znamená pozorně vnímat a uvědomovat si to, co se děje kolem, a to nejen proto, abychom nebyli nečekaně překvapeni a zaskočení tím, co nás může ohrozit. Bdit znamená také být pozorný k přítomnosti a společnosti toho, který nás přišel obdarovat svou společností. Pros Duha Svatého o opravdovou pozornost a bdělost k Božimu slovu, abys nezanedbával dary, které ti jeho přítomnost přináší.

Zaposlouchej se nejdříve dobře do Izaiášova nářku. V jeho slovech můžeš slyšet ozvěnu toho, co zaznívá i v tvém nitru. Jeho srdce naplňuje horoucí touha po setkání s Hospodinem. Je to stesk srdce, které si živě uvědomuje, jak žalostný je stav člověka ponechaného sobě samému, a které jen postupně dochází k poznání, co je toho pravou příčinou. Pociťuje stále jasněji, že bez svého Boha a Otce není schopen ničeho dobrého: *všichni jsme jak poskvrnění, jak špinavý šat byl každý náš dobrý skutek, nepravost nás unášela jako vítr*. Přitom se mu nejdříve zdá, jako by jeho blouděním byl vinen sám Bůh.

Není to však Bůh, kdo opustil člověka, ale člověk sám se vzdálil od svého Boha, když si pyšně usmyslel, že si nejen vystačí, ale že bude sám sobě bohem: *Nikdo nevzýval jeho jméno, nikdo se nevzchopil, aby se k němu přivínil*. Člověk se může vzdálit od Boha tak daleko, že pak už nemůže sám najít cestu zpět a zdá se mu, že *Bůh před ním skryl svou tvář*. Milující Bůh však nemůže zapomenout na své dílo, které si *uhnětl*, ani když naše srdce *zbloudilo a ztvrdlo*. ON zůstává naším OTCEM a dělá všechno pro to, aby nám byl nablízku. *Ucho neslyšelo ani oko nevidělo, že by některý bůh jednal jako ON*. Jeho jméno je *Vykupitel*, který *prolomil nebesa a sestoupil*, hory nevědomosti a nevědeckosti se před ním rozplynuly. *Bůh je věrný*, ON nás dokonce povolal, *abychom měli společenství s jeho Synem, Ježíšem Kristem, naším Pánem*.

Toto společenství má svou zvláštní podobu: Náš Pán tě přijal do svých služeb. Povolal tě ke spolupráci, pověřil tě zvláštním úkolem a vybavil tě potřebnou pravomocí. Smíš být jeho společníkem na velkém díle spásy. Abys toto společenství opravdu prožíval a získal z něho *bohatství všeho druhu*, dává ti Pán jasný návod: *Mějte se na pozoru, buďte bdělí a modlete se*.

Měj se na pozoru!

Nedej se ukolébat klamnou sebejistotou, že ti ještě zbývá dostatek času, abys splnil svěřený úkol. Ani nejpevnější zdraví, žádné důmyslné zabezpe-

čení ti nemohou zaručit jedinou minutu, která by se mohla přičíst k času, který ti byl vymezen. Jedna z nich určitě bude tou poslední, a kde máš jistotu, že tou poslední není ta, která právě začíná? Měj se proto na pozoru přede vším, co tě odvádí od jediného smyslu tvého života: být s Pánem a čekat na jeho návrat. Nenechej si namluvit, že nejdříve musíš užít života a pak budeš myslet na jeho příchod. Žít opravdu naplno znamená žít s Pánem a pro Pána. Doporučovaná *bdělost* je vlastně živým a trvalým vědomím, KDO tě pozval do svých služeb.

Jestliže se oddáš duchovnímu spánku a utoneš v nezřízené péči o pozemský blahobyt, požitky, o radosti z rozkoši a z moci, nabudeš klamného dojmů, jako by Pán a jeho návrat byl hodně daleko. Můžeš se dočkat nepřijemného překvapení, a to nikoliv proto, že by si Pán liboval v tom, jak tě může zaskočit, ale jen a jen proto, že jsi zcela zapomněl na to, co je podstatné, na své postavení a na svůj svěřený úkol, že jsi zůstal zcela slepý a hluchý ke všem výmluvným výzvám a varováním, která ti ustavičně připomínají potřebu bdělosti.

Tvůj Pán je ve skutečnosti stále s tebou. *Modlitba* je oním vzácným darem, který ti dává možnost žít v trvalé Ježíšově přítomnosti, i když *je na cestách*. Zatímco zaujetí pozemskými věcmi žije v tobě přání, aby přišel co nejpозději, modlitba tě učí *toužebně čekat na den našeho Pána*.

Co vám říkám, říkám všem.

Naléhavé varování, které upozorňuje na možné nepřijemné překvapení, neplatí jen jednotlivcům, ale i celé společnosti: čeho se může nadít společnost, která místo toho, aby vedla své členy k *bdělosti a modlitbě*, usiluje všemi prostředky, aby se lidé utápěli v marnosti a zábavě? Není tu přímo markantní protiklad mezi horečnou ustanovností o pozemské statky, pohodlí a rozptýlení a naprostou bezstarostností, pokud jde o Pánův příchod a věčnou budoucnost?

Ale i kdyby všichni usnuli, je tu *vrátný*, kterému *Pán domu* výslovně uložil, *aby bděl*. Poděkuj Ježíši, že nám ustanovil úřad bdělého strážce, kterému *svěřil klíče*⁽¹⁾ a který si je vědom své těžké odpovědnosti a plní své poslání věrně i navzdory nemocím a stáří s neobyčejnou a příkladnou *bdělostí a modlitbou*. On skutečně chrání a neúnavně předává v *hojnosti získané bohatství všeho druhu, co se týká nauky i co se týká poznání*. Jestliže se ti zdá, že tak činí *vhod i nevhod*⁽²⁾, dělá jen to, co je jeho úkol, který přijal z vůle a příkazu Pána domu. Pros za něho proto spolu se Žalmistou:

Ať je tvá ruka nad mužem po tvé pravici, nad člověkem, kterého sis vychoval. Už od tebe neustoupíme, zachovej nás naživu⁽³⁾

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 63,16b-17.19b; 64,2b-7

Ty Hospodine, jsi náš otec, „naš vykupitel“ je tvoje dávné jméno. Proč jsi nám dal, Hospodine, zbloudit z tvých cest, srdci dal ztvrdnout, abychom před tebou neměli bázeň? Usmíř se kvůli svým služebníkům, pro kmeny, které jsou ti vlastní! Kéž bys protrhl nebe a sestoupil! Před tvou tvář by se rozplynuly hory. Sestoupil jsi a před tvou tvář se rozplynuly hory. Od věků (nikdo) neslyšel, k sluchu (nikomu) neproniklo, oko nespatrilo, že by Bůh, mimo tebe, (tak) jednal s těmi, kdo v něho doufají. Zastáváš se těch, kdo jednají spravedlivě, kdo pamatují na tvé cesty. Hle, ty ses rozhněval, protože jsme hřešili, odedávna jsme žili nevěrně. Byli jsme všichni jak poskvrnění, jak špinavý šat byl každý náš dobrý skutek. Zvadli jsme všichni jak listí, nepravost nás unášela jak vítr. Nikdo nevzýval tvé jméno, nikdo se nevzchopil, aby se k tobě přivínil, neboť jsi před námi skryl svoji tvář, nepravosti jsi nás vydal napospas. A přece, Hospodine, ty jsi náš otec! My hlína jsme - ty jsi nás hnětl, dílo tvé ruky jsme všichni!

2. čtení - 1 Kor 1,3-9

Bratři! Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista. Neustále za vás děkuji svému Bohu pro Boží milost, která vám byla dána v Kristu Ježíši. Neboť v něm jste v každém ohledu získali bohatství všeho druhu, jak v nauce, tak v poznání. Vždyť přece svědectví o Kristu bylo u vás jako pravé dokázáno, takže nejste pozadu v žádném Božím daru; jen ještě musíte vytrvale čekat, až přijde náš Pán Ježíš Kristus. On vám také dá, že vytrváte až do konce, takže budete bez úhony v onen den našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je Bůh, a on vás povolal k tomu, abyste měli společenství s jeho Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem!

Pokračování na str. 5

⁽¹⁾ Mt 16,19; ⁽²⁾ 2 Tim 4,2; ⁽³⁾ Resp. žalm 80

Poselství pro nás všechny

Blahoslavená Laura Vicuna

»Ježíš však k sobě zavolal děti a řekl: „Nechte maličké přijít ke mně a nebraňte jim! Protože lidem jako jsou oni, patří nebeské království. Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, nikdy do něho nevejde...“«

Laura Vicuna byla tak opravdové dítě, že přijala Boží království zcela přímo a bez oklik. Dítě, které zemřelo, když mu nebylo ani 13 let, a zcela jasně vystihlo, o co ve skutečnosti jde: o věčný život. *Svět s jeho žádostmi pomine, ale kdo čínil vůli Boží, bude žít navěky* (Jan 2,15-17).

Papež Jan Pavel II. označil její život za „píseň chvály o čistotě, oběti a dětské lásce“. Již z této krátké Lauriny charakteristiky vyplývá, jak těžké je pro dospělého psát o takovém dítěti: její tři s neuvěřitelnou hloubkou poznané předpoklady, které formulovala ve svých deseti letech, jen dokazují, jak je to obtížné. Ale o tom později.

Narodila se 5. dubna 1891 v Santiagu de Chile. Její otec byl důstojník a patřili k předním rodinám v zemi. Když politické převraty vyvolaly občanskou válku, otec musel uprchnout s rodinou i dcerkou, starou sotva několik měsíců, na jih země do Temuca. R. 1894 se jeho ženě narodila druhá dcera. Krátce nato otec zemřel a zanechal rodinu v katastrofální situaci.

Dona Mercedes se pokoušela zabezpečit svou rodinu tak, že si vydělávala šitím. Ale i tak se budoucnost jejích dětí jevila v neutěšeném světle.

V Temuco poznala Laura sestry salesiánky a ty se pro ni později staly jediným pozemským domovem. Její matka, když se pro ni situace ještě víc zhoršila, odešla se svými dětmi do Argentiny a usadila se nakonec v jedné zpustlé dědině v provincii Neuquen.

Tam vstoupila do služeb bohatého, ale zcela svobodomyšlného statkáře Manuela Mory a stala se jeho milenkou. Proč to udělala, když měla tak silný náboženský základ, je zcela záhadou.

Možná, že už nebylo v jejích silách snášet útekem způsobenou chudobu a nejistotu a tato cesta jí připadala přiměřená, aby svým dětem zajistila jejich domov.

Ale brzy muselo nastat bolestné procitnutí. Naštěstí byl nedaleko v Junin de los Andes ústav salesiánek, které matka znala už z Temuca. Tam svěřila obě děti a tam se u Laury probudila její velká láska k Ježíši.

Neudržitelnou situaci své matky, kterou dříve Laura jen tušila, poznala zcela během přípravy na první svaté přijímání a nesmírně tím trpěla.

Šťastná byla v tomto období jen čekáním na setkání s Ježíšem v prvním svatém přijímání. Když jí bylo deset let, formulovala tři předpoklady, na které někdy nepřijde křesťan ani v sedmdesáti, osmdesáti letech života:

1. Můj Bože, chci Tě milovat a sloužit Ti po celý život. Proto Ti daruji svou duši, své srdce, sebe celou.

2. Chci raději zemřít, než bych Tě urazila jediným hříchem. Proto se chci držet daleko ode všech věcí, které by mě mohly od Tebe odloučit.

3. Chci udělat všechno, co umím a čeho jsme schopná, aby Tě lidé poznávali a milovali, a chci usmířovat ty urážky, které Ti působí lidé, především moji blízcí.

O prázdninách 1902 se ukázalo, v jakém nebezpečí se ocitla, když muž, který žil s její matkou, chtěl přepadnout a pohlavně zneužít také Lauru.

Jen tak tak unikla jeho útokům a probudila tak u tohoto muže vůči sobě nevýslovnou nenávisť. Vrátila se předčasně do ústavu a obdržela bezplatně domov u sester, které pochopily vážnost situace.

V Lauře stále více zrálo její přání, které z nejrůznějších důvodů zůstalo nesplněno. S dovolením zpovědníka a podle slov „Následování Krista“, že řeholníka nečiní oděv, složila soukromě řeholní sliby. V následujících měsících cítila stále více volání, aby obětovala svůj život za obrácení své matky.

Pravděpodobně o Velikonicích 1902 nabídla Bohu svůj život jako oběť a Bůh zcela zjevně tuto oběť přijal. Krátce nato začala churavět, byla stále slabší, ale vnitřně zralejší. Její matka se k ní mohla přiblížit jen s velkým studem, jako by tušila, že utrpení její dcery má souvislost s její osobou.

S postupující nemocí, kterou byla pravděpodobně tuberkulóza, přibývalo Lauře bolestí a její další pobyt v ústavu se stal nemožný. Musela se vrátit ke své matce, což bylo pro ni důvodem velkého žalu.

I samotná matka musela pochopit, že její dosavadní situace je neudržitelná, protože když šla se svými dětmi opět do Juninu do blízkosti sester salesiánek, a to i kvůli lékařské péči, došlo ještě jednou k neuvěřitelnému výstupu Manuela Mory, při kterém na smrt nemocnou těžce ponížil a hrubě s ní jednal.

Dne 22. ledna 1904 sdělila Laura matce své tajemství: „Ano, maminko, já zemřu. Prosila jsem o to sama Ježíše a on mě vyslyšel. Již před dvěma roky jsem mu nabídla svůj život za tvoji záchranu, za milost tvého obrácení. Maminko, uděláš mi tu radost, že ještě než zemřu, uvidím tvoji lítost?“

Hluboce otřesená matka slíbila dítěti, že se vyzpovídá a odejde od Mory. Bylo zapotřebí oběti života jejího dítěte, aby se v ní probudilo vědomí toho, co musí udělat.

My míváme sklon k tomu, že takovou oběť pokládáme za přehnanou. Ale je tomu opravdu tak? Nedal sám Ježíš svůj život za oběť, aby nás vysvobodil z otroctví hříchů? Žijeme v době, ve které se zdá, jako by plánovitě náhle mizely všechny opravdové hodnoty, jako když je sežehne oheň hnaný silným větrem.

Pro takový svět se Laurina oběť jeví jako něco nesmyslného, zastaralého, nad čím lidé jen potřásají hlavou. Ale pomysleme na otřesné poselství Panny Marie ve Fatimě, kolik duší je navěky ztraceno, protože se za ně nikdo neobětuje a nemodlí.

Laura již předem přijala tuto Mariinu výzvu. Náš Spasitel nám přece řekl: *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí svůj život za své přátele* (Jan 15,13) a při těch slovech musíme oněmět úžasem nad duchovní zralostí tohoto dítěte.

Věřohodné zprávy o vyslyšených prosbách, zvláště v oblasti manželských krizí, svědčí o tom, že tato mladičká světice je mocnou přímluvkyní u Boha a jeho Syna, který řekl: *Nechte maličké přijít ke mně*, a na jiném místě zvolal naplněný Duchem Svatým: *Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil je maličkým*.

Obracejme se tedy s důvěrou na Lauru, prosme ji o přímluvu třeba v nově, zvláště v záležitostech týkajících se manželství. Každý zná nějaké trápení, které může vyléčit jen Boží pomoc. Proto nám Bůh daroval světce jako životné příklady a jako přímluvce, kteří se nás zastávají u Boha.

Proč využíváme tuto možnost tak málo?

*Z Vision 2000 - 6/96
přeložil -lš-*

Udělej si čas

Úvaha o smyslu života

Začátek nového církevního roku sice nesplyvá s letopočtem, nicméně i on nám připomíná, abychom se zamysleli nad tím, čím je pro nás dar času. Naši předkové si byli více vědomi toho, že čas je Boží dar, který nepatří nám, ale jemu, když označovali letopočty písmeny A. D. – Anno Domini – Léta Páně.

Možná že jsme už zažili něco podobného: Jsme pozváni na slavnost, jubileum nebo narozeniny, a nevíme, co bychom měli přinést jako dar. Mnozí z těch, které máme navštívit, mají již všechno, ale většinou nemají jedno, a to je čas. „Čas jsou peníze.“

Navštívil mě jeden africký biskup a řekl mi: „To je strašné. To, co v Evropě slyším nejčastěji, je: ‚Nemám čas!‘“ Nemůžeme svým bližním darovat trochu času? Díváme se neklidně na hodinky a říkáme: „Musím teď rychle pryč, už jsem tu přesčas.“ Mnoho lidí je tak zaměstnáno, že nemají čas ani pro sebe ani pro druhé. Ale najít si čas naslouchat druhému je skutek milosrdenství. Sdílený čas je dvojitý čas. Všechno, co se sdílí v lásce, se láskou rozmnožuje. Rozumí tomu vůbec ještě dnešní společnost? Často máme dojem, že ten druhý nás vůbec nevnímá a je myšlenkami někde úplně jinde.

Mít čas pro Boha

Anselm z Canterbury, teolog a biskup z 12. století, jednou napsal: „Ty, malý člověče, uleť trochu ze své zaměstnanosti a skryj se na malou chvíli před svými myšlenkami! Odhod' své starosti, které tě tíží, a zanechej své roztržitosti! Dopřej si čas pro Boha, a vrátí se ti pokoj.“

Dopřát si něco znamená udělat pro sebe něco dobrého. Když si najdeme čas pro Boha, děláme něco velmi dobrého sami pro sebe. Kristus před svým veřejným vystoupením odešel na čtyřicet dní do pouště. Udělal si čas, aby rozmlouval se svým nebeským Otcem, aby se připravil na svůj úkol. Během svého veřej-

ného působení se často odebral do samoty. Zajít k pramenům, ze kterých můžeme čerpat duševní a duchovní sílu, patří k tomu podstatnému, pro co si musíme najít čas. Při horečné honbě za časem ztrácí člověk nejen příliš mnoho času, ale ztrácí také z očí svůj nejvlastnější cíl.

Čerpat z pramenů znamená, že rozjímáme nad texty církevních Otců, papežskými encyklikami, koncilními dokumenty, Katechismem katolické víry. Stále více se přesvědčuji, že se mnoho mluví bez znalosti vlastních kořenů. K těm patří i církevní dějiny. „Kdo nezná kořeny vlastních dějin, nemůže utvářet budoucnost.“ Velice často se novátoři odvolávají na koncilní texty, ale když je čteme, zjistíme, že tam stojí něco zcela jiného.

Jeden židovský příběh kladě otázku: Jak byl potrestán Kain za bratrovraždu? A odpovídá: Kain zapomněl, co znamená sobota – sváteční den. Kain ustavičně neklidný je obrazem dnešního člověka. Jak je to mož-

né, že jsme zapomněli na to, co je podstatné? Bojuje se za zkrácení pracovní doby, ale současně se stále více pracuje v neděli. Kdysi platilo heslo – v neděli patří tatínek mně! Ale nyní vidí děti své rodiče stále méně. V neděli se doma opravuje, tapetuje, ošetřuje auto, buduje a v pondělí jde člověk unavený a stresovaný opět do zaměstnání. Lidé budují své domovy, aby mohli mezi svými čtyřmi stěnami užívat života, a nakonec v padesáti podlehnou infarktu. Kladou si vůbec někdy otázku, k čemu to všechno? Rozmáhají se nedělní prodeje jako samozřejmost, ale myslí někdo na personál těchto prodejen?

Tak se naše společnost vyvíjí směrem ke křtěným i nekřtěným pohanům. Kriminalita mezi mládeží roste stále rychleji. Dokonce i dívky v rámci rovnoprávnosti zaplňují stále více kriminální statistiky. Nikdo si neklade otázku, co je u kořene této frustrace mládeže. Neděle je den Páně. Bůh nám daruje všechen čas a my mu máme vrátit alespoň neděli, abychom našli klid a v klidu sami sebe.

Mnohý z nás si myslí, že bez něho by to dále nešlo. A pak se dostaví dlouhodobá nemoc, a všechno i bez nás běží dále. Každý z nás je ve své práci zde na zemi nahraditelný, ale naše

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

Evangelium – Mk 13,33–37

Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den. Je to podobně jako s člověkem, který se vydal na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci, a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer, nebo o půlnoci, nebo za kuropení, nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte.“

Co říkám vám, říkám všem: **Bděte!**“

cena před Bohem je nenahraditelná. Není to vůbec ztracený čas, který věnujeme Bohu v ranní a večerní modlitbě a v účasti na nedělní bohoslužbě.

Alfons Bungert vypráví, že jednou sledoval dělníky, kteří upevňovali na střechu hromosvod. Všechno už bylo téměř hotové, jen na bocích měly být svody ještě upevněny, když se strhl náhlý déšť, tašky byly rázem hladké a jeden dělník sklouzl se střechy. Nedopadl však na zem, protože byl uvázan na záchraném laně. Tato událost mu připomněla jednu zásadu: „Kdo se modlí, přivazuje svůj pozemský život k nebi.“ Náš život totiž často probíhá jako práce na hladkém svahu nad propastí. Když se modlíme, jsme pevně připoutáni k Bohu, a to nás chrání před smrtelným pádem.

Příčina mnoha depresí, nemocí, rozladění, hádek v rodině i na pracovišti či v sousedství má své kořeny v nepořádku duše, ve špatných prioritách, zpřevracených hodnotách, které často pocházejí od falešných proroků. Je třeba se stále vracet k pramenům. Najít si čas pro sebe, pro Boha i pro bližní. Doporučuji všem, aby z dvoutisícileté zkušenosti Církve učinili základnu pro svůj naplněný život.

Der Fels 11/2001
překlad -lš-

ADVENTNÍ HYMNUS Z ŘÁDU K JITŘNÍ OD SV. AMBROŽE

(*Verbum supremum prodiens*)

Hle, věčné Slovo vyšlo již
k nám z lůna Otce věčného.
Ty, jenž ses zrodil, pomoz nám,
když svět se v čase kymácí.

Vlij osvětlení do hrudi,
v ní zapal oheň lásky své,
ať srdce zlého zanechá,
slast nebe ať je naplní.

Až Soudcův ortel odsoudí
k věčnému ohni hříšníky,
hlas přátelský až zavolá
do nebes slasti zbožný lid,

kež nepadneme do temnot,
plamenů nejsme kořistí.
Na Boží tvář ať patříme
v radosti nebes bez konce.

Bud' Otcí, Synu sláva, čest,
i tobě, Duchu přesvatý,
tak jako dříve vzdávána
bez ustání až navěky.
Amen.

ZÁŘE V TEMNOTÁCH

Když se v temných
prosincovéch dnech zažehne
teplé světlo adventních svící,
tajuplné světlo v tajuplné
temnotě, probouzí se v nás
útěchyplná myšlenka,
že božské světlo, Duch Svatý,
nikdy nepřestal zářit do temnot
padlého světa. On zůstal věrný
svému stvoření a nedbal na
nevěrnost svých tvorů. A i když
se temnota nechtěla dát
proniknout nebeským světlem,
vždy se našla místa připravená
přijmout je, která pak mohlo
ozářit.

Edith Steinová

První neděle adventní

Liturgickými čteními první
neděle adventní intonuje Církev
svou adventní symfonii:

Zaznívá z nich:

- **touha po Bohu**
- **příslib víry**
- **bdělá připravenost.**

1. Celé dějiny lidstva jsou jakoby „hon za přeludem“ štěstí. Všichni usilují o poslední uspokojení a naplnění, a přece si sami sobě i navzájem přitom kladou překážky k uspokojení této horoucí touhy tím, že selhávají: teologie hovoří o vině a dědičném hříchu. V době babylonského zajetí poznal Izrael důvod své bídy v tom, že porušil smlouvu s Hospodinem, a ve své těžké nouzi opět obrátil svůj zrak k němu, *Otcí a Vykupiteli od pradávna*.

Jako prosebník si Izaiáš za všechny stěžuje Bohu na pokolení a volá:

„Prolom přece nebesa a přijď!“

Jako tvárná hlína na hrnčířském kruhu čeká na ruku hrnčíře, tak čeká Izrael na znovuoživující čin Stvořitele.

Křesťanství, které muselo žít pod velkou tíží, *jako vyhnanec v cizině* (2 Kor 5,6), osvojilo si volání Izraele a modlilo se: *Přijď, Pane Ježíši* (1 Kor 16,22). Velká touha všeho lidstva po skutečné vlasti se promítá do modliteb a písní předvánoční doby pokání a naděje, se kterou se Církev dívá k nebi, *odkud s touhou očekáváme Spasitele, Pána našeho Ježíše Krista* (Fil 3,20).

Dnes se pod „adventem a Vánoce“ skrývá a honí mnoho světského bez jakéhokoliv vztahu k Bohu. A přesto bliká i ve svících a romantice písní obecná touha po vnitřním reálném světě, po útěše, po osvobození. Ve skutečnosti *celé stvoření sténá a toužebně očekává příchod Božích synů* (Řím 8,19). O to více máme my důvod k tomu, abychom pozvedli hlavu, dali zcela jasnou odpověď těm, kteří se

ptají, jaká že to naděje nás naplňuje (srov. Lk 21,28; 1 Pt 3,15).

2. Důvod naší naděje spočívá v zaslíbení Pánova nového příchodu: *Opět vás uvidím a vaše srdce se zaraduje* (Jan 16,22). Protože Pán je již blízko, vyzývá Pavel k radosti (Fil 4,4n). Jako se rolník těší, když vidí, jak klíčí úroda, tak nás obveseluje, že jsme v Kristu ve všem obohaceni, *takže nám nechybí dary milosti*. Jako záruku jsme přijali Ducha Svatého (2 Kor 1,22). Máme tu milost, že poznáváme pravdu a slovem, písmem i skutkem ji předáváme dále.

Vyčkáme-li, budeme i sklízet (srov. Gal 6,9). Nejlepší křesťanská tradice žila vždy z nadbytku, totiž z odvahy spolehnout se na budoucí hojnost (kard. Meisner). Ani uprostřed soužení, pochybností, úzkostí a blouďení nezůstáváme bez útěchy z přítomnosti Pána, životodárné Skály, ze které v čase „putování pouští“ vytryskl duchovní nápoj (1 Kor 10,4). Boží věrnost nás obklopuje jako štít, nepotřebujeme se bát ani noční hrůzy

ani šípů za jasného dne (srov. Ž 91,4n). Maria s námi sdílí radost adventní doby a my s ní zpíváme vděčně Magnificat.

3. Nic neodporuje bezpečnosti u Boha více než duchovní spánek. Každé poselství o příchodu Pána vyzývá k bdělosti. V pěti větách dnešního evangelia se pětkrát vrací:

Bděte!

„Boží nepřítomnost“ nám nesmí dát zapomenout, že „Pán, který odcestoval“, svěřil každému konkrétní úkol. Bylo by to smrtelné bláznovství žít ve světě jako panstvo, užívat si, jako by ho vůbec nebylo (srov. Mt 24,45n). Nikdo neunikne nacházejícímu soudu. Když však se Pán nenadále vrátí a najde každého na svém místě jako prvního vrátěného, pak zahájí velkou slavnost: *Blahoslavení služebníci, které Pán najde, jak bdí, až přijde. Amen, pravím vám, přepáše se, pozve je ke stolu a bude je sám obsluhovat* (Lk 12,37). Nepřimějí ho k tomu jejich zásluhy, ale jeho velkodušnost, s jakou se v lásce rozdává.

-sks- 48/96

Svatý Ambrož – svátek 7. prosince

* 339 v Trevíru, † 4. 4. 397 v Miláně

Mladý Ambrož vyrůstal v Trevíru, odkud Římané řídili celou Galii, Británii a Španělsko. Jeho otec byl vrchním místodržícím pro severní a západní římské provincie.

Šlechtickému synu z rodu Ambrosiánů nesmělo nic scházet, a to ani v Římě, kam se jeho matka se třemi dětmi po smrti svého manžela přestěhovala.

Sv. Ambrož křtí sv. Augustina

Ambrož studoval spolu se svým bratrem Satyrem právo a řečnické umění a zůstal nedotčen špinou světového velkoměsta. Volný čas trávili bratři, kteří byli k nerozeznání podobní, u hluboce věřícího místodržícího Petronia Proba. Jako člen římského soudního dvora se Ambrož tak osvědčil, že ho císař sotva čtyřicetiletého jmenoval vrchním správcem Ligurie a Emilie se sídlem v Miláně. Při loučení mu řekl Petronius prorocká slova: „Jdi a jednej tak, jako bys nebyl soudce, ale biskup.“

V Miláně narušovalo veřejný život nepřátelství mezi ariány a katolíky. Ambrož vzal svůj úřad tak vážně, že musel proti každému postupovat s největší přísností. Neuplynul rok a obě strany si ho velice vážily. Ačkoliv působil jako laik, který dosud ani nepřijal křest, žil a jednal v duchu víry. Po smrti biskupa Auxentia (374) došlo při volbě jeho nástupce k nepokojům, takže Ambrož povolal oddíl vojáků a oddělil od sebe sporné strany.

Do nastalého ticha zazněl zcela jasný hlas: „Ať je Ambrož naším biskupem!“ Tu propukla bouře radosti a tisíc hlasů opakovalo tentýž návrh. Katolíci i ariáni zapoměli při zvuku tohoto jména na vzájemnou nenávist a zvolenému nezbylo, než aby volbu odmítl a dokonce se pokusil o útěk. Ale lid obléhal jeho palác, dokud neřekl své ano.

30. listopadu 374 jej katolický biskup pokřtil. Krátce nato přijal kněžské a biskupské svěcení. Prvním jeho činem po uvedení do úřadu bylo, že prodal všechn svůj majetek, rozdal ho chudým a sám začal vést velice prostý život. Byl velmi přísný v plnění povinností a rozdělil si den a větší část noci mezi práci, studium a modlitbu. Teologické znalosti, které mu scházely ještě při svěcení, doplňoval s velkou pílí. Každou neděli stál na kazatelně a strhujícími homiliemi oslovoval velké zástupy, které se za ním hrnuly.

Sv. Ambrož a sv. Augustin

Nestanul mezi nimi jednou dokonce i Augustin? Kdyby Ambrož způsobil jen toto jediné obrácení horkokrevného Afričana, již tím by prokázal Církvi neocenitelnou službu. Tři císařové se ucházeli o přízeň tohoto biskupa. Císař Gratián přeložil na pět let své sídlo do Milána, aby nepostrádal bezprostřední radu biskupa Ambrože.

Jeho nástupci, chlapeci Valentiniánovi zachránil biskup trůn i život, když cestoval za rebellem Maximem do Trevíru. Zle se mu za to odvděčil. Právě Valentinián a jeho matka Justina, fanatická ariánka, mu způsobili těžká strádání. Protože nechtěl vydat ariánům žádný katolický chrám v Miláně, obklíčili ho i s jeho věrnou církví ve Svatém týdnu. Mnoho vyznavačů skončilo ve vězení. V této hodině nouze vznikl katolický latinský církevní zpěv. Aby dodal věřícím odvahy, zavedl Ambrož na východě běžný antifonní zpěv dvou střídajících se sborů. S lehkostí snášel pomluvy ariánů. Protože však císař Theodosius se dal strhnout k hněvu, dal

Sv. Ambrož

pobít v Soluni v cirku 7000 lidí všeho věku a pohlaví. Ambrožovi to málem zlomilo srdce. V dopise požádal císaře o veřejné pokání a přijal ho k účasti na společné bohoslužbě teprve tehdy, když před celým národem vyznal svou vinu a litoval jí. Ambrož ho doprovázel v hodině jeho smrti a nad jeho hrobem pronesl řeč, kterou ani dnes není možné číst bez pohnutí. O dva roky později na Velký pátek 397 sám odevzdal svou duši do rukou svého Stvořitele.

Hans Hümmeler

ZÁZRAK U PLAČÍCÍ SOCHY V AUSTRÁLII

Australské sdělovací prostředky informují o několika nevysvětlitelných uzdraveních v souvislosti s fenoménem plačící Madony.

V australském městě Perth, kde od určité doby socha Panny Marie pláče, došlo k novému vývoji. Farář Henry Walsh podal zprávu o nejméně jednom zcela nevysvětlitelném uzdravení. 82letá Thien Hyunh Tie trpěla rakovinou žaludku a v září navštívila plačící Madonu. Podle údajů jejího syna už nebyla schopná pohybu a lékaři jí nedávali naději na více než dva měsíce života. Po návratu do Sydney ji lékaři znovu vyšetřili a zjistili neočekávaný obrát v jejím zdravotním stavu a její vyhlídka na další život silně stouply. Žena je buddhistka a dívala se celé tři hodiny na zázračnou sochu Matky Boží v Perthu.

Co by se stalo, kdyby se Augstein stal křesťanem?

Dne 7. listopadu zemřel dva dny po svých 79. narozeninách Rudolf Augstein, zakladatel a vydavatel magazínu „Der Spiegel“. V nekrologích se o něm hovoří jako o nejlivnějším muži v Německu. Patřil k levicovým vlastencům, ale kdysi přispíval také do Goebelsova listu „Das Reich“ a v padesátých letech zaměstnával dva bývalé experty NSDAP. Dovolil si kritizovat Izrael a přirovnal izraelského ministerského předsedu k Hitlerovi.

Byl pětkrát ženatý, otec čtyř dětí. Prohlásil, že nevěří ani v Boha ani v nějaký posmrtný život. Mluvil však o „velkém Hodináři v nebi“, který může mluvit do všeho, ale se kterým my mluvit nemůžeme. Celý život „rýpal“ do Ježíše Krista. Napsal jako student absolventskou práci o Ježíši Kristu, která je formálně perfektní, ale naplněná velkou nenávisťou vůči „Pánu Církve“. V roce 1972 napsal knihu, ve které všechno, co je u Ježíše nadlidské, pokládá za výmysl. V roce 1999 napsal stať „Muž jménem Ježíš“, ve které si klade otázku, zda Ježíš vůbec žil.

Poslední vydání Spiegela bylo natolik fair, že umožnilo kardinálu Lehmanovi publikovat článek, ve kterém všechny články Augsteina týkající se teologických otázek označil za pomlouvačné a cynické, přičemž

tento duch byl pro Spiegel vůbec určující.

Arcibiskup Dyba si přál, aby se Augstein obrátil.

Augstein napsal, že v jeho magazínu by se nemohl objevit článek, který má něco proti poutatům. Když Spiegel oslavoval 50. výročí své existence v roce 1997, řekl arcibiskup Dyba, že nic si nepřeje více, než obrácení Rudolfa Augsteina. Řekl, že by pro něho samého nebylo nic potřebnějšího nejen z hlediska věčnosti, ale z hlediska jeho života vůbec. Claus Jakobi řekl o tomto alkoholem poznamenaném vydavateli: „Augstein měl předčasně v plné míře to, o čem sní miliony: byl bohatý, úspěšný a byl vlivný. Znal jsem ho 40 let a pracoval jsem pro něho 17 let, znal jsem ho střízlivého i méně střízlivého, ale nikdy jsem od něho neslyšel, že by byl šťastný, a to ani na malý okamžik.“ „Jak jinak mohl vypadat Augsteinův život, kdyby našel svůj smysl v Ježíši Kristu? Nebyl by německý národ zcela jinak orientován v etických otázkách, kdyby vedoucí zpravodajský magazín byl orientován křesťansky? Kdo za ním zašel, aby mu představil potřebu obrácení k Ježíši Kristu? Kolik lidí se za Augsteina modlilo a obětovalo? Bohužel, v tom ohledu jsem se zklamal. Škoda. Nyní už je pozdě.“

Podle Kath-net

JERUZALÉM JE MATKOU VŠECH NÁRODŮ - pokračování ze str. 2

položil sám Nejvyšší (srov. Ž 86, 1.5); mocné hradby města shůry podle Pavla (srov. Gal 4,26; Žid 12,22), kde jsi shromáždila všechny jako obyvatele, protože skrze tělesné zrození Boha učinila děti pozemského Jeruzaléma dětmi Jeruzaléma shůry. Proto jejich rty velebí Tvé panenské lůno a všichni Tě prohlašují za pří-

bytek a chrám Toho, který je stejné podstaty s Otcem. Správně tedy o Tobě řekl prorok: „Byla jsi pro nás domem - útočištěm a pomocí proti přivalům ve dnech úzkosti“ (srov. Ž 45,2) (Testi mariani del primo millennio, IV, Řím 1991, s. 589).

*L'Osservatore Romano
14. listopadu 2002*

Rok svatého růžence

Námorní bitva u Lepanta 7. října 1571

Kdo vykoná pouť do baziliky Notre Dame de Fourvière, upoutá ho velká mozaika na levé stěně majestátní barokní lodí. Představuje námorní bitvu neobvyklých rozměrů, při níž je zřejmý nadpřirozený zásah, podobně jak tomu bylo při bitvě císaře Konstantina s jeho sokem Maxentiem v roce 312, kdy se na obloze zjevilo znamení Kříže s nápisem: „In hoc signo vinces - V tomto znamení zvítězíš.“ Toto znamení si pak dal Konstantin na svůj prapor. Kristus a Maria se postarali o více než jedno vítězství. Když víme, že jméno „Fatima“ je příjmení Mohamedovy dcery a vítězství u Lepanta bylo vítězstvím nad islámem, nemůže tomu být tak, že je zde velmi těsné spojení, které se týká vítězství nade vším, co odporuje pravé víře? Ať už se jedná o dřívější hereze nebo současný ateismus, „Žena“ z knihy Genezis je vítězkyní nad drakem, ona, která se stala naší Matkou, aby nám stála po boku, jak jí to její Syn uložil, když stála pod křížem.

Rostoucí osmanské nebezpečí

Na počátku moderny bylo pro křesťanství obtížné vzpamatovat se z agónie středověku. Jednota byla narušena protestantským rozkošem, ale také válečnými konflikty, které byly jeho důsledkem.

Jako by neštěstí nikdy nechodilo samo, byla víra ohrožena také rostoucím osmanským nebezpečím.

Rozkvět a rozšíření křesťanství v západní Evropě za Karla V. představuje sílu, ve které se rozvíjí také moc císařské říše.

Na západě ztratil islám roku 1492 království Granada, svou poslední baštu, a obrátil svůj vliv více na východ. Ale dobytí Cařihradu již předem zcela nahradilo tuto ztrátu. Stalo se dokonce odrazovým můstkem

k dobytí nesmírné říše, která zahrnuje celé východní Středomoří: od Turecka až k branám Vídně, od Egypta přes Mezopotámii až k jižní Persii. Řím měl tedy vážné důvody k obavám.

Katolíci se dostali jako do kleští mezi protestantismem na severu a islámem na jihu. Papež měl zájem na tom, aby se proti islámu postavily dvě mocnosti: Benátská republika z ekonomických důvodů (1570-1571 ztratila Kypr) a Španělsko pod vládou Filipa II., syna Karla V., které měly vytvořit ochranný val křesťanského západního Středomoří od Baleár až k jižní Itálii. Francie, kde vládl Karel IX., se obávala španělské hegemonie. Byla navíc ohrožována protestantskou Anglií, a tak tato nejstarší dcera Církve neodmítla spojenectví s Tureckem, aby se vymanila ze svého obklíčení; to se týkalo spíše náboženských válek (1572 došlo k masakru o „Bartolomějské noci“).

Osmanská říše začala v této době ohrožovat Řecko, které nebylo od Itálie daleko. Ale papež Pius V. našel sílu, že spojil syny Kříže proti půlměsíci.

Papež Pius V. je jedním z nejslavnějších papežů protireformace. Vyšel z řad synů sv. Dominika, byl velkým ctitelem Panny Marie a velmi podporoval růžencová bratrstva. Růženec měl být hradbou proti protestantské herezi, která ovládla sever Evropy. Dominikáni učinili z růžencových bratrstev dokonalé školy duchovního života. Jejich členové se scházeli každou první neděli, aby společnou modlitbou růžence obzvláštním způsobem uctili Matku Boží.

Příprava

Prozíravý a zbožný papež působil s velkou moudrostí na lidské i božské síly. Podařilo se mu sestavit Svatou ligu Španělů, Benáťanů a Janovanů, kteří sesta-

Tajemství světla modlitby růžence

**Předseda České biskupské konference (ČBK),
olomoucký arcibiskup Jan Graubner, vyhláší
jménem ČBK znění nových růžencových tajemství**

Podle 21. článku apoštolského listu „Rosarium Virginis Mariae“, který vydal papež Jan Pavel II. 16. 10. 2002, vyhláší předseda ČBK, olomoucký arcibiskup Jan Graubner, znění nových tajemství modlitby růžence – tzv. tajemství světla:

1. (...) Ježíš, který byl pokřtěn v Jordánu
2. (...) Ježíš, který zjevil v Káně svou božskou moc
3. (...) Ježíš, který hlásal Boží království a vyzýval k pokání
4. (...) Ježíš, který na Hoře proměnění zjevil svou slávu
5. (...) Ježíš, který ustanovil eucharistii

Svatý otec podle čl. 38 apoštolského listu „Rosarium Virginis Mariae“ doporučuje následující volbu tajemství: pondělí: tajemství radostná; úterý: tajemství bolestná; středa: tajemství slavná; čtvrtek: tajemství světla; pátek: tajemství bolestná; sobota: tajemství radostná; neděle: tajemství slavná.

vilí malou armádu pod velením Mark Antonia Colonny, vrchního kapitána církevního státu, a admirála Juana Rakouského. Dále tu velel Andrea Doria, kapitan benátského loďstva. Především však svěřil Petrův nástupce tento „malý zbytek“ milostivé přímlyvě Matky Boží a nařídil rozhodnou duchovní přípravu celé armády (podobně jako Jana z Arku) spolu s modlitbami celého křesťanstva v průběhu slavnosti Jubilejního roku, který papež vyhlásil.

Když byly dočasně překonány poslední rozpory mezi křesťany, narazila jejich flotila nečekaně v západní části Korintského zálivu blízko města Lepanta na turecké loďstvo. Západní spojenci uzavřeli východ ze zálivu a nejdříve se domnívali, že jsou vydáni na milost a nemilost muslimům. Bylo to při východu slunce 7. října 1571, právě na první neděli v měsíci.

Křesťanské loďstvo mělo 208 lodí a člunů, z nichž některé byly vybaveny děly, která měla sehrát rozhodující roli. Na lodích se nacházelo 65 000 vojáků. Tato síla stála proti 230 tureckým lodím s 80 000 mužů na palubě, z nichž většina držela v rukou tureckou šavli. Papež předal admirálovi nové požehnané *labarum* – korouhev. Na přídě lodí dal připevnit kříž, vojáci dostali medailky a růžence. Vyzval je, aby prosili o pomoc Pannu Marii, Pomocnici křesťanů. Když dorazili na místo, modlili se vojáci na lodích společně růžencem. V poledne vztyčili Ježíšův prapor a bitva začala.

Vítězství

Zcela náhle se utiřil vítr, který byl pro křesťany nepříznivý. Pokládali to za nadpřirozené znamení a všem to dodalo sílu. Na obou stranách se urputně bojovalo po dobu čtyř a půl hodiny. Několikrát se křesťané ocitli v těžkostech, vydrželi však nápor, až Turci nakonec chtěli uniknout. Andrea Doria poručil galérám uřezat zobáky

na špicích lodí, aby mohl lépe zaměřovat své střely. Silné benátské lodě byly plovoucí pevností a zasazovaly nepřátelské flotile těžké rány. Výtečné španělské dělostřelectvo hrálo rovněž velkou roli, ale při tom všem rozhodující byla Boží Prozřetelnost a ruka Panny Marie. Jen třiceti tureckým galérám se podařilo uniknout, všechny ostatní byly potopeny. Na turecké straně bylo 30 000 mrtvých a zraněných, 3000 jich padlo do zajetí. 15 000 osob bylo vysoboženo z tureckého zajetí. Křesťané ztratili 10 galér a 8000 mužů. Z lidského pohledu byl úspěch křesťanského vojska zaplacen draze, ale jeho triumf byl veliký.

Katolický svět byl zachráněn, a čeho nemohly dosáhnout zbraně, totiž duchovní obnovy, toho bylo dosaženo závěry Tridentského koncilu a působením reformovaných a nově založených řádů. Tak byla víra lidu, kterou reformace silně otrásla, znovu obnovena.

Proti turecké moci musel ještě jednou zasáhnout polský král Jan Sobieski, který osvobodil Vídeň 12. září 1683. Na památku tohoto vítězství byl zaveden svátek Jména Panny Marie.

Pius V. připsal vítězství u Lepanta mocné přímlyvě Královny posvátného růžence a na den tohoto vítězství, 7. říjen, stanovil svátek Panny Marie Růžen-

cové. Papež sám měl v den boje zvláštní vidění, které ho informovalo o dosaženém vítězství. Benátský senát dal na pamětní desku napsat tato slova:

„Ani moc, ani zbraně, ani velení nám neumožnilo zvítězit, nýbrž byla to Panna Maria Růžencová.“

Roku 1573 přeložil Řehoř XIII. tento svátek na první říjnovou neděli. Liturgická reforma papeže Pia X. vrátila svátek opět na den 7. října.

Nadpřirozený význam dějinných událostí

Nyní rozumíme, proč se Panna Maria představila ve Fatimě jako „Naše Paní Růžencová“, a to tím spíše, že pouze několik kilometrů od Fatimy v roce 1385 v předvečer svátku Nanebevzetí Panny Marie porazil portugalský vojevůdce Nuno Alvarez Pereira po horoucí modlitbě ve slavné bitvě u Aljubarrotty kastilskou armádu krále Jana I. Velkého.

Je třeba naší zapomnětlivé paměti připomínat, že se nacházíme na obtížné cestě ke spásě a že je důležité v některých nebezpečných okamžicích křesťanských dějin volat na pomoc Pannu Marii, naši Matku, Přímlyvkyni, Prostřednici a Pomocnici. Prosme ji především modlitbou Zdrávas Maria, která je sestavena ze slov evan-

gelia. Je to staletí stará křesťanská modlitba.

Lepanto tedy není pouze vítězství oné jedinečné hodiny. Každé mariánské vítězství se nachází v závěsu oné rady, kterou Maria dala v Káně: *Učinite všechno, co vám řekne*. To je jako potvrzení, že Bůh vyslyší prosby těch, kteří konají jeho vůli, když tyto prosby slouží ke spásě. Lepanto se řadí do logiky kříže a zmrtvýchvstání, víry a naděje. Nám stačí, když myslíme na nebeské věci a chceme je tak, jak chce Bůh, a jsme přitom připraveni zaplatit za to potřebnou cenu. Lepanto znamená, že skrze důvěru věřícího je u Pána možné i to, co se zdá nemožné. To je jasné světlo pro současný zatemnělý svět, který se stal kořistí zoufalství, ateismu, korupce a všech forem zla. Lepanto je velkým znamením Panny Marie o jejím bezprostředně se blížícím vítězství nad mocnostmi zla, které dosahují svého vrcholu, ale tím se také přiblížily ke svému zániku.

Mimo historickou vědu, která nám ostatně popisuje události jen z povrchu, zve nás Lepanto, abychom četli dějiny v jejich nadpřirozené hloubce, kde působí Boží tajemství, vložená do stvoření. I z toho důvodu řekla Matka Boží fatimským pasáčkům, že si přeje, aby se naučili číst.

Čtíme tedy v této době, ve které se kříží cesty dějin, kde může být všechno ztraceno, ale i všechno získáno, slova Jana Pavla II. o svatém růženci. On řekl již v 80. letech svým krajanům: „Modlete se, modlete se a na víc se neptejte. Důvěřujte Matce Boží. Ona je lék na všechno zlo... Maria nechce nic jiného než spásu všech lidí.“

Matko Ježíšova, která jsi ve spojení s ním vytrvala pod křížem, ke komu půjdeme? On jediný rozumí křížům naší minulosti i přítomnosti. Pomáhej nám, abychom v něm našli i svou budoucnost.

*Bernard Balyan
Maria heute 385*

Umírat v Pánu

Jak přicházím k tomu, že „putování duší“ hodnotím jako „potlačování smrti“? Odpověď spočívá v hluboce založeném rozdílu mezi východními představami a západní naukou o reinkarnaci. V hinduismu a buddhismu představuje znovuzrození břemeno. Člověk má v sobě nezničitelné jádro zvané „atman“, které bychom mohli přirovnat k našemu pojmu „duše“. Tato „atman-duše“, srovnatelná s naší „duší“, má svou „karmu“ (karma v sanskrtu znamená „čin“, „dílo“). „Karma“ je ulpění dobrých a zlých skutků na duši.

Na východě neznají osobního Boha, nýbrž jen neurčitý zákon, který řídí věčný koloběh. Tento zákon o věčném koloběhu se jmenuje „samsara“. Když člověk zemře, samsara žádá, aby duše putovala dále, narodila se v jiném člověku nebo zvířeti. „Karma“ rozhoduje o tom, v jakém stavu se znovu narodí. Významné je, že každé znovuzrození je velmi bolestné a slouží jen účelu pokání. Vykoupení spočívá v tom, že cyklus „samsary“ skončí a dosáhne se stavu osvícení. Pak ztratí duše své individuální sebevědomí a vrátí se do absolutního základu bytí, ze kterého vzešla.

Zbožný buddhista a hinduista vůbec netouží po znovuzrození, chce uniknout samsaře. Zcela jinak je tomu na západě, kde tato nauka dostala materialistickou náplň, a to ji zcela přenačilo. Pro západního hedonistu je totiž putování duše pozitivní. Myšlenka na očišťování byla zcela opuštěna. Z nauky o reinkarnaci se stalo idylické životní uklidnění. „Jen si užívej a nedělej si žádné starosti s koncem, že tvůj život zde máš jen jeden, můžeš klidně žít několikrát!“ Proto je pro západ typické, že zde znovuzrození v podobě zvířete odmítá (Co by člověk z toho měl, kdyby měl žít další život jako zvíře?), zatímco pro

buddhismus a hinduismus je to zcela samozřejmé, protože zde reinkarnace může také dopadnout „špatně“: při špatné karmě sestoupí duše při znovuzrození v dalším životě na nižší úroveň.

Jeden z důvodů popularity této absurdní a ničím neodůvodněné ideje putování duší spočívá jistě v tom, že jsme při svém hlásání nezaznamenali skutečnost, že lidé se opět zajímají o to, co bude po smrti. „Lexikon posledních věcí“, který vydalo nakladatelství Patloch v roce 1993, dosáhl neobyčejného obchodního úspěchu. A protože v Církvi o těchto věcech mlčíme, je reinkarnace často jediné, co lidé o osudu po smrti vůbec uslyší!

Nestačí proto lamentovat na sekty a New-Age a současně nevyznávat zřetelně, v co my vlastně věříme. Křesťanská víra není založena na přání: „Bylo by to krásné, kdyby... A proto tomu věřím!“ Víra není subjektivní prosazení vyfantazírovaných myšlenek, nýbrž přijetím Božího zjevení: *Ale Kristus vstal z mrtvých...!* (1 Kor 15,20) Tímto zjevením nás Bůh poučuje, že

naděje na budoucí život po smrti je odůvodněná, že takový věčný život existuje, že tento život začal již uprostřed nás.

Podle mého soudu se v případě víry v reinkarnaci nejedná vlastně o touhu po tom posledním, o futuristický postoj k věčnému, nýbrž o touhu zachování příjemné konečné přítom-

nosti. Nauka o reinkarnaci je hedonistická adaptace myšlenky na věčnost! Představa, že už jsme několikrát žili a ještě několikrát budeme žít, dává člověku, utopenému v konzumním materialismu, podvodnou naději, že bude ještě jednou moci žít tento život. Západní nauka o reinkarnaci je formou hedonismu na tomto světě, který se orientuje předběžně na další přítomnost. Je zřejmé, že to nemůže nijak přispět k nové kultuře umírání.

e) Mediální banalizace umírání

Potlačování smrti se současně stává programem. Je mnoho konkrétních a praktických důvodů pro tento chtěný předpoklad, že smrt „nemusí být pravda“. Neboť ačkoliv žijeme v kultuře, kde v televizi každých šest minut umírá člověk, nevolává toto ustavičné zpřítomňování iluzorní smrti její hlubší uvědomění, nýbrž její banalizaci. Faktem také je, že je dnes velice málo těch, kteří konkrétně spoluprožijí smrt některého člověka, milovaného a blízkého. Víme z mnoha životopisů svatých, jak spasitelné může být, když můžeme prožít tímto způsobem, že náš život je křeh-

ký a že zde na tomto světě jsme bezdomovci a odkázaní na jiný svět: Karel Boromejský prožil své obrácení tváří v tvář smrti svého bratra, a tak bychom mohli jmenovat mnoho jiných svatých. A všichni ti, kteří mohli doprovázet v umírání své drahé, dosvědčí, jak dojemná a povznášející může být tato zkuš-

nost posledního společenství pro něho samého.

Svatý Pavel píše: *Chci poznat Krista a moc jeho zmrtychvstání a mít účast v jeho utrpení* (Fil 3,10; Řím 6,3-5). Chtěl bych zde na závěr uvést ještě tři podněty, které nám mohou pomoci znovu objevit opuštěnou spiritualitu křesťanského umírání.

4. Nutnost znovu objevit křesťanskou kulturu umírání

Je zajímavé, že právě „mimo“ křesťanskou víru se mnoho lidí významně zajímá o fenomén „onoho světa“, k němuž je smrt bránou. Dovolím si uvést dokonce fatální korelaci: Čím méně se v naší Církvi káže o věčném životě po smrti, tím více se o to lidé zajímají, bohužel čerpají své přesvědčení a své znalosti o „potom“ z cizích falešných pramenů.

a) Výzva spiritismu

Faktem je, že se setkáváme s „novou spiritualitou“, která se velmi intenzivně zabývá fenomény ze záhrobí: spiritismem a okultismem. Právě spiritismus je častým jevem, někdy s naivním klepáním stolečků a skleniček, ale někdy je spojen s vyvoláváním mrtvých. Jeho rozšíření je na jedné straně znamením citlivosti pro posmrtné otázky; současně je tento rozkvet novognostických fenoménů dokladem o ochuzení křesťanství, protože jsme zanedbávali hlásání křesťanské pravdy o životě po smrti. Samozřejmě, že všechny tyto praktiky hodnotí

teologie naprosto negativně: podniká se zde pokus učinit zemřelým svým nástrojem. Vyvolávání mrtvých nebo dotazování duchů jsou pokusy posloužit si pomocí magických prostředků zemřelými. O tomto zavržením těžkém hříchu hovoří katechismus a varuje před ním. Již z nenáboženského hlediska jedná se o zneuctění a banalizaci zemřelých, o zneuctění jeho duše. Tyto praktiky nejsou orientovány k budoucnosti, tedy k nějaké eschatologii, nýbrž k využití posmrtného nyní a zde. Jejich přínos ke kultuře smrti je zcela negativní.

b) Výzva rostoucího souhlasu s eutanazií

A zde jsme u důležitého bodu, protože jsme nuceni k znovuodhalení péče o umírající, a tak znovuobjevení umění umírat hrozbou eutanazie. Materialistické potlačování smrti zde vedlo k postojům, ve kterém nemá žádnou hodnotu nejen umírání, ale ani sám umírající. Eutanazie je důsledek ztráty eschatologické naděje a pozitivního smyslu utrpení. Je zde možno dokonce říci, že lékařské možnosti zde působí kontraproduktivně a lékařská „přehnaná horlivost“ (Jan Pavel II.) může umírání zbavit jeho důstojnosti. Protože pozitivní postoj mnoha lidí k eutanazii podporuje názor, že zde na místo jakéhosi brutálního udržování lidské schránky při životě nastoupila možnost nechat ji humánně umřít. Nestáčí proto bojovat proti trendu eutanazie, dokud se šlape po právu na život a jeho nedotknutelnosti: dokud staří lidé, a těch bude stále přibývat, budou ponecháni sami sobě a vystaveni utrpení zbavenému smyslu a přitom se stávají přítěží pro ostatní, budou „raději ochotni zemřít“ a sáhnou k prostředkům, které jim nabízejí a vnucují novou „kulturu smrti“. Další legalizaci eutanazie je možno zastavit jedině tehdy, když my křesťané opět nalezneme pozitivní kultu-

ru smrti a zajistíme umírajícím oporu osobních vztahů.

Naším úkolem proto je odejmout starým lidem hrůzu z představy, že budou muset vy-

dechnout naposledy zapomenuti mezi nelidskými aparaturami jako odstrčení za plentou. Hospiční hnutí je v tomto směru velkým přínosem. Nesmíme tedy na tomto poli pouze napomínat a lamentovat, ale musíme prakticky přijmout tuto výzvu.

c) Výzva eschatologizovaným náboženstvím islámu

A je zde ještě jeden důvod, proč my křesťané musíme obrátit svůj pohled ke smrti a k životu, který po ní následuje. Je tu jedno náboženství, které čerpá svou sílu z podstatného soustředění na Boha právě z eschatologického zřetele. Den 11. září 2001 nás upozornil na perversi takového eschatologického zaměření, když toto zaměření na slíbený ráj mění lidi na fanatické sebevražedné atentátníky. Zde se pojmu „mučedník“, jak se ti to vrazi označují, dává ten nejhorší obsah, protože křesťanský mučedník umírá z lásky a v nejzazším důsledku své sebeoběti, a nikoliv proto, aby strhl do smrti nevinné lidi. Tato explozivní síla však je skutečností a islám ji ve svém fanatickém zaměření na ráj onoho světa rozvinul a dále rozvíjí. To je pro nás výzva, kterou musíme bezpodmínečně přijmout, protože slabost křesťanství spočívá v podstatě v tom, že zapomělo na nebe. Silní nikoliv ve fanatismu nebo ve fundamentalismu, ale v lásce se můžeme stát jedině tehdy, když hlavní zásadou naší víry se opět stane

orientace na poslední věci člověka. Naše budoucnost ve „válce kultur“, kterou předpověděl Samuel P. Huntington, se rozhodne podle toho, zda bude-

me schopni silným srdcem říct se svatým Pavlem: *Naše vlast je v nebi!* (Fil 3,20)

5. Za obnovenou spiritualitu křesťanského umírání

a) Vědomé připomínání naší smrti

Svatý Benedikt předepisuje mnichům ve své řeholi: „Mít denně před očima nevypočitatelnou smrt.“ V naší spiritualitě musí mít myšlenka na vlastní smrt, „rozjímání o dobré smrti“, své trvalé a pevné místo. Ignác z Loyoly zařadil hned na začátek svých exercicií rozjímání o smrti, přesněji řečeno o nebi a o pekle. A blahoslavený Jan XXIII. vyslovuje ve svém deníku názor, že taková úvaha o „dobré smrti“ je na celých exerciciích vůbec to nejčinnější. Proto nejenže nesmíme smrt vytlačovat, nýbrž musíme vědomě myslet na smrt!

Dobrou pomůckou pro dar „zemřít v Pánu“ je rozjímání o mrtvém Kristu. Takovou pomůckou je pobožnost křížové cesty a především rozjímání o mrtvém Kristu na klíně Panny Marie, jak nám to již po staletí vyjadřují umělecky zpracované sochy zvané „Piety“. Italsky se totiž tyto sochy nazývaly „Santa Maria della Pietà“, tedy „Matka Boží Soucitná“. Matka Boží je tu představována jako ta, která byla Kristovou průvodkyní při jeho smrti. Blahoslavený Jindřich Seuse vkládá na konci 14.

století Panně Marii do úst tato slova: „Vzala jsem své něžné Dítě na klín a dívala jsem se na ně, ale ono bylo mrtvé. Dívala jsem se znovu a znovu, a ono zůstalo tiché a němé. Umřelo i mé srdce a já jsem se chtěla od této smrtelné rány rozpadnout na tisíc kusů.“ Zobrazení Piety se v průběhu staletí měnily podle toho, co mělo stát v popředí. Na těch ranějších jsou často rány pokryty krví, která se změnila v růže, a rány jsou umístěny tak, že se jich zbožní lidé mohou dotýkat a uctívat je. Od r. 1400 je Panna Maria mladá a krásná, ztrácí bolestné rysy a stává se „radosťplným milostným obrazem“. Vzezření Madony se stává obrazem útěchy. Spatřujeme v ní člověka, který tváří v tvář smrti je si jistý vykoupením. Tak mohl Michelangelo spojit ve své Piety obojí: absolutní bolest a absolutní radost.

b) Vědomé cvičení dobré smrti

Život nám byl dán proto, abychom se učili ho odevzdávat. Žít znamená ustavičně něco opouštět: čas, získaný majetek, oslavení a čest. Dychtivost a chamtivost člověka jistě jednou skončí. Když vydechně naposled, nemůže si z toho pozemského ponechat vůbec nic. Proto křesťanská spiritualita učí, že máme tento postoj cvičit, a mluví o příznačně nazvaném „umrtvování skrze modlitbu a oběti“. Umrtvování, latinsky „mortificatio“, je dobrovolné cvičení v malých obětech až k úplné odevzdanosti vůči Bohu: skrze zřikání se příjemností, půst, odmítání lidských poct atd. Je mnoho malých a velkých možností umrtvování, které se liší podle osobního založení a sklonů. Svěvole, která tíhne k tomu, všechno si podržet a mít, má být tímto způsobem potlačena. Toto opouštění příjemného může být bolestné, ale činí nás svobodnými a otevřenými.

K umrtvování patří i přijímání a obětování svých vlastních tělesných slabostí a závislosti na

cizí pomoci. Hans Urs von Balthasar píše: „Smrt, i když je to fyzická událost, která je určena tělu, se může stát mnoha způsoby již předem cestou k tomu, čím se má stát jako duchovní událost: odevzdáním své tělesnosti Dárci, který „z prachu země učinil lidský nástroj“ (Gn 2,7).“

Když snášíme utrpení ve světle lásky ukřižovaného Krista, je užitečné nejen pro nás samotné, ale je plodné pro celou církev. Připomeňme si zde slova apoštola Pavla: *Ted sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap* (Kol 1,24). Církev nežije pouze z činů zdravých a vitálních, nýbrž ještě více z odstrčeného utrpení a odříkání nemocných a umírajících. Trpící křesťan může i v té největší pasivitě smrtelného trápení svou sebeobětí vykonat velké věci pro církev a pro svět.

c) Ustavičná modlitba za duše našich zemřelých

Kultura života vyžaduje, abychom nezapomínali na duše našich zemřelých a vyjadřovali svou solidaritu s nimi modlitbami, přímlovami a oběťmi. Tyto duše skutečně potřebují po smrti naši pomoc. Po skončení pozemského putování jsou vystaveny zcela trpně očišťování od pozůstatků vin. My však, kteří žijeme a snažíme se prožívat univerzální Kristovu lásku, můžeme jim silou životné výměny ve společenství svatých pomáhat.

V této katolické pravdě je hluboká útěcha, protože zemřelí nejsou vystaveni zákonu karmy, který vylučuje jakékoliv ovlivnění. Jedná se naopak o velkou solidaritu, která překračuje smrt.

Kult zemřelých v Církvi není nějaká bezvýznamná hra k našemu duchovnímu potěšení, nýbrž je to časné nadpřirozené působení. Pomáhá jednak nám, abychom žili v naději na věčnost, a je současně velkým skutkem milosrdenství, které můžeme poskytnout těm, kteří nás předšli na věčnost. Je to mocná přímlova Církve, která se modlí: „A duše zemřelých pro milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.“

Překlad -lš-

Olomoucký arcibiskup obdržel Evropský prsten Dr. Aloise Mocka

Rakouské sdružení pro křesťanskou společenskou politiku a sport – Reichsbund – udělilo Mons. Janu Graubnerovi významné ocenění – Evropský prsten. Tato cena se uděluje od roku 1995 evropským osobnostem nebo institucím, které se zasloužily o duchovní, kulturní, politické, hospodářské a společenské sjednocení Evropy v jejích nových geografických hranicích. Evropou se rozumí „velká Evropa“, nejen státy Evropské unie. Udělení Evropského prstenu Dr. Aloise Mocka není vázáno na národnost, náboženství či politické zaměření, avšak prsten může být udělen jen osobnostem či institucím, jejichž působení stojí na evropských hodnotových představách o lidských právech, lidské důstojnosti a demokracii.

Slavnostní udělení Evropského prstenu Dr. Aloise Mocka arcibiskupovi Mons. Janu Graubnerovi, předsedovi České biskupské konference, se uskutečnilo v sobotu 16. 11. v 16.00 hodin v Arcibiskupském paláci v Olomouci. Slavnost zahájil uvítacím proslovem Walter Raming, místopředseda sdružení Reichsbund, a Dr. Alois Mock, rakouský vicekancléř, spolkový ministr a poslanec rakouské Národní rady v. v..

Následovalo laudatio. Církevní historik P. Dr. František Holeček OM ve svém proslovu vyzvedl zásluhu Mons. Graubnera o vznik Slavkovské iniciativy smíření: „Tato iniciativa stále přináší plody vzájemného porozumění a smíření historické paměti mezi křesťanskými konfesemi naší země.“

Jako první se sešel se seniorem synody evang. církve Pavlem Smetanou 7. 6. 1998 v Růžďce u Vsetína. Stalo se to na místě, kde v r. 1777 byla prolita krev evangelických bratří. Tyto nezapomenutelné okamžiky společného vystoupení obou nejvyšších zástupců katolické a evangelické církve, následovaných duchovními, seminaristy a věřícími, aby v modlitbě společně svěřili Bohu tento bolestný střet v dějinách, utkvěly v paměti našeho lidu. Po staletích byly tak položeny základní kameny mostu důvěry mezi křesťany...“

Dr. Holeček také podtrhl arcibiskupovu zásluhu na stavbě mostu důvěry mezi světskou a církevní vědeckou společností při papežem iniciované komisi o Husovi, která nese své plody např. ve formě spolupráce na „Příručce církevních dějin“, kterou vydává společně Historický institut ČAV a Centrum dějin a kultury v Lipsku.

Mons. Graubner byl spoluzakladatel Komise pro vyšetření čarodějnických procesů v Šumperku a v Losinách, kde byl rehabilitován šumperský děkan Alois Lautner, nespravedlivě upálený v r. 1685. 21. června 2000 odhalil Mons. Graubner na farní budově pamětní desku Lautnerovi, kterého označil za svědka víry.

V dubnu 2001 Mons. Graubner jako předseda biskupské konference založil Centrum

pro církevní dějiny v klášteře paulánů ve Vranově u Brna.

Prsten olomouckému arcibiskupovi pak předal předseda sdružení Reichsbund, ředitel Rudolf Taborsky.

Arcibiskup Jan Graubner poděkoval za projevovou poctu: „Přiznám se, že oznámení Vašeho rozhodnutí mě zpočátku překvapilo, protože jsem s ničím takovým nepočítal, ale měl jsem i radost z toho, že někdo vidí naše snahy, a to potěší. Navíc věřím, že tato pocta probudí zájem dalších lidí o budování mostů mezi lidmi, zeměmi a národy.“

Děkuji všem, kteří budují osobní a přátelské vztahy, kteří se snaží uzdravovat stará zranění ve společnosti. Ze zkušenosti víme, že podmínkou takového uzdravení je odpuštění. My, kteří víme, že Bůh nám odpouští denně mnohá provinění, máme největší důvod odpouštět lidem, dávat odpuštění dál.

Budování společné Evropy nemůže být jen v rovině ekonomické. Z Bruselu často slyšíme, že Evropa potřebuje duši. Kdo jiný může na tomto poli udělat víc než věřící lidé. To je především úkol nás křesťanů v Evropě.

Upřímně děkuji všem představitelům Reichsbundu za udělení Evropského prstenu, za Vaši návštěvu Olomouce, za Vaše významné gesto, které pomáhá uzdravovat minulost vztahů mezi našimi národy a budovat mezi nimi most přátelství.“

Zleva: Rudolf Taborsky, Mons. Jan Graubner, Dr. Alois Mock

Křesťanem podle nálady?

Bylo to na farním setkání starší generace. Jak si jedna babička posteskla, její tři vnukové byli sice nábožensky vychováni a cítí se být příslušníky farního „spolča“, ale do kostela na mši jdou, jen když mají náladu. Když je to zrovna nebaví, jdou jinam. Obává se, že i jejich modlitba se řídí spíše náladou. Když jim řekne, že věřící člověk se pravidelně modlí a potřebuje pravidelně navštěvovat bohoslužby, aby si zachoval víru, dívali se na ni nechápavě. „Když jim připomenu nedělní povinnost, smějí se mi, že jsem staromódní.“

Jiní prarodiče mají podobné zkušenosti. Bývalá farní sestra ví, že přes týden se ve farním středisku schází dosti mladých lidí, ale z těch je v neděli na bohoslužbách vidět jen docela malou část. Není se čemu divit, když je tak velký počet rodičů, učitelů náboženství a vedoucích, kteří mají strach od nich něco žádat. Přímou se stydíme mluvit s mladými o Božích a tím méně o církevních příkazích a o nedělní povinnosti.

Aby nám mladí nakonec neutekli. A protože tento stav trvá již několik let, roste počet rodičů, kteří postrádají potřebné základní náboženské znalosti.

Kdysi nás učili, že je k tomu třeba mít vážný důvod, aby člověk mohl vynechat účast na nedělní mši svatě, která zavazuje

pod těžkým hříchem. Dnes je možné slyšet něco zcela jiného. Tato povinnost prý zavazuje především farní obec jako takovou, nikoliv jednotlivce. O potřebných důvodech omlouvajících neúčast není vůbec řeči. Bylo by zajímavé zkoumat, odkud se berou takové názory.

Nejen architektura mnohých nových kostelů, ale i chování věřících spíše než Boží dům připomíná sál kulturního domu. Atmosféru tohoto prostoru neurčuje Boží přítomnost, ale ti, kteří se tu sešli a kteří si tu pro sebe připravují společenské setkání. Když se mladý člověk v jiném společenství cítí lépe, proč by mu nedal přednost. Všude jsou lidé.

Bez soustavného styku s Bohem však ztrácí křesťan vědomí svých křesťanských povinností i schopnost a sílu jim dostat. Přestává být ve světě kvasem, solí a světlem. Vzniká tak „víra podle nálady“. Ale proč potom Kristus vůbec zemřel?

Víra budovaná jen na náladě je klamná a nespolehlivá. Je to do praxe zavedený názor z doby osvícenců, kteří viděli ve víře „temný pocit, který se vynořuje ze skrytého a podvědomého“. Církev však vždy ve víře viděla vědomý a dobrovolný souhlas s celým a nezkráceným poselstvím, které nám oznámil Ježíš Kristus.

Podle -sks- 48/99

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

kterými se v ní setkáváme. To, co přitom potřebujeme uvést do pohotovosti, jsou především nadpřirozené „smysly“, jimiž jsou **víra, naděje a láska**. Tyto smysly nám ovšem daleko více než překážky, nástrahy a ohrožení, kterých se musíme varovat, představují také pomoc, ochranu a zabezpečení, které můžeme vyhledávat, a především nám dávají poznat novou, zcela jinou, netušenou a zcela převratnou stupnici hodnot, která by se jinak zcela vymykala ryze pozemskému chápání. Jak jinak si vysvětlit udivující rozhodnutí jedenáctileté dívky, která nabízí Bohu svůj život jako oběť za obrácení své matky? Jakoukoliv námitku o dětské nerozváženosti vyvrací zcela jednoznačně sám Bůh tím, že tuto velkodušnou dětskou oběť skutečně přijímá. K jak neuvěřitelné zralosti úsudku i rozhodování dorostlo toto dítě! Díky tomu, že mělo dokořán otevřený duchovní zrak pro skutečné hodnoty, že **bdělo** v onom vyšším, nadpřirozeném světě, vnímalo tak živě společnost Přítele dětí, že cítilo neodolatelnou touhu a potřebu dělat to, co udělal ON: obětovat se za druhé. Není to snad podstata křesťanství?

Máme nyní před sebou čtyři adventní týdny na to, abychom obnovili svou bdělost a hlouběji domysleli, co si to vlastně o Vánocích připomínáme: že se tedy nejedná o idylickou náladu,

ale o skutečnost nekonečného a nepředstavitelného Božího sebezapření. Bez sebezapření a oběti není křesťanství. Ta má Laura to pochopila, protože

bděla a modlila se. Kdo populisticky mlčí o nezbytnosti oběti a sám se jí vyhýbá, deformuje a uspává křesťanství a chtěl by z něho sbírat jen smetanu. Evangelium je radostná zvěst, ale to platí o evangeliu jako celku. To není návod, jak se zbavit utrpení a bolesti, ale zvěst o tom, že jediné utrpení a oběť se proměňují v pravou a trvalou radost.

Úkol, který nám Pán svěřil na tomto světě, se nikdy netýká jen nás. Nemusí to být vždy tak markantní, jako u sv. Ambrože a jeho žáka sv. Augustina nebo jako u Laury a její matky, ale je tomu tak vždy. Buď po nás zůstane brázda dobra, nebo brázda zla. Zlem je i prázdnota, protože v ní pak hladovějí ti, kteří marně čekali na naše plody. Kdo chce bdít, musí se ovšem nejdříve probudit.

-red-

FIRMA KODAK NUTÍ SVÉ ZAMĚSTNANCE K PODPĚŘE HOMOSEXUALITY

Rochester: Firma KODAK projevuje stále pozitivnější postoj k homosexuálnímu chování. V roce 1999 se firma umístila na 10. místě v soutěži o nejlepší místa pro lesbičky. Že se tu nejedná o projevy rostoucí tolerance, zakusil nedávno 23letý zaměstnanec Rolf Szabo, který pracoval v ústředním podniku v Rochesteru (Stát New York). Dostal výpověď proto že se vyjádřil kriticky k vnitropodnikovému e-mailu, který nabádal spolupracovníky podniku k pozitivnímu postoji k homosexuálnímu chování. Odpověděl totiž, že si nepřeje být napříště obtěžován podobnými zprávami. Když odmítl podepsat předložený otevřený dopis, ve kterém odvolává své výroky, dostal výpověď. Postižený hodlá případ předat soudu.

Kath-net

Skutečná tvář otce Pia (48)

Jednou řekl: „*Celou moji chvilou je závislost a poslušnost.*“ Čím více ho to stálo, tím více se tím chlubil.

K slzám ho přiváděly také knihy vydávané ve Francii, které vystupovaly proti jeho představeným⁽¹⁾. Mary Pyle mi napsala v jednom ze svých posledních dopisů, že spisovatelé a novináři se předháněli ve vyvolávání senzací. Skutečnost byla ještě nelibostnější, když vezmeme v úvahu, že na materiální rovině zneužívali i zřízení *Domu úlevy*.

Padre Pio stále vstává ve dvě hodiny v noci, pokud ne dříve, aby pak o půl páté sloužil mši svatou. „Otče, co děláte ty dvě a půl hodiny?“ – „Připravuji se na mši svatou,“ odpověděl. Protože bylo zřejmé, že už je u konce svých sil, dovolil si někdo z přítomných vyslovit otázku: „Nemyslíte, otče, že je to příliš dlouho?“ Hlasem, který se chvěl vzrušením, odpověděl otec Pio: „Děti moje, příprava k svatému přijímání nemůže nikdy trvat příliš dlouho.“ Po chvíli dodal: „Kdybych měl být zbaven svatého přijímání, umřel bych.“

Trpěl astmatem průdušek a to mu způsobovalo dušení. Tehdy se někdo z jeho okolí dověděl o náhlém uzdrave-

ní svého přítele, který byl také velkým přítelem otce Pia, a řekl jakoby žertem: „Otec Pio si asi vzal jeho nemoc na svá bedra.“ Padre Pio na to odpověděl: „Jen aby všichni druzí byli zdraví. Já se nepočítám.“

Na konci roku 1967 provedli pověření spolubratři bilanci jeho zpovědní činnosti. Došli k zaokrouhleným výsledkům: 15 000 žen a 10 000 mužů. Je třeba vzít také v úvahu, že v poslední době vyzpovídal vzhledem k tělesné slabosti polovinu lidí než dříve. Kajícíci přijížděli často z velké dálky a nijak se nedomáhali, nýbrž trpělivě čekali.

I když otec Pio nečetl noviny, byl si vědom bouří, které otřásaly světem i Církví, která žije uprostřed světa. Jako hluboce kontemplativní člověk řešil problémy v duchu Božích záměrů. Věděl, že v souvislosti s ustanoveními Koncilu začaly bésnit moci temnoty, které chtěly Koncil zneužít. Nakonec on, který byl zosobněnou pokorou a který pověřil své sekretáře, aby odpovídali na nesčetné dopisy, které dostával, náhle přerušil své mlčení a napsal sám dopis. Komu? Samotnému papeži Pavlu VI. Ten dopis napsal 11 dní před svou smrtí 12. září 1968.

V té době se právě konala porada kapituly kapucinského řádu. Dopis otce Pia přetiskl L'Osservatore Romano po smrti pisatele jako jeho výmluvnou „závěť“. Zde je jeho překlad (s nepatrným zkrácením):

Převelebný Svatý Otče!

Využívám setkání Vaší Svatosti s otci kapucíny naší kapituly, abych se v duchu spojil se svými spolubratry a vyslovil svou oddanost Nejdůstojnější osobě papeže úkonem víry, lásky a poslušnosti k Tomu, Jehož je Vaše Svatost zde na zemi představitelem. Kapucinský řád vystupoval vždy v prvních řadách, když se jednalo o lásku, věrnost a oddanost Apoštolskému stolci. Modlím se k Bohu, aby to-

VÍCE ADORACE

Často probíhá liturgická slavnost ve formě dialogu, ve kterém klanění, rozjímání a mlčení nemá vůbec místo. Ustavičný kontakt mezi celebrujícím a věřícími uzavírá obec samu do sebe. V protikladu k tomu stojí zdravá slavnost, při které postavení oltáře, diskretnost toho, kdo stojí v čele, zaměření všech směrem k Pánu a klanění se jeho přítomnosti, představované v symbolech a uskutečněné ve svátostech, dávají najevo, že liturgie musí být jako kontemplativní dýchání, které neriskuje, že se stane únavným náboženským řečením, prázdným shromážděním na způsob schůze.

Max Thurian krátce před svou smrtí, -sks- 49/96

mu tak bylo i nadále. Kež nás řád zachováva tradici přísné řehole, evangelijní chudoby a pilného dodržování řehole i stanov a neustále hledá nové impulsy životnosti svého ducha ve shodě s ustanoveními Koncilu, aby rozvíjel svou pohotovou synovskou službu Církvi a byl připraven k pomoci i při sebemenším pokynu.

Vím, že srdce Vaší Svatosti trápí nepokoj o osudy Církve, o mír ve světě, o potřeby tolika lidí a zvláště neposlušnost některých katolíků ve vztahu k nauce, která je předkládána ve jménu Boha a na základě vnuknutí Ducha Svatého.

Obětují Vaší Svatosti své modlitby a každodenní utrpení jako skromný synovský dar plný horlivosti a touhy, aby Bůh posílil svou milostí Svatého Otce k další rozvázně cestě v obraně věčné pravdy, která se nemění uprostřed změn epochy.

Za sebe a za své »modlitební skupiny« skládám Vaší Svatosti díky za slova, která vyslo-

vila v encyklice Humanae vitae. Obnovuji své ujištění o bezpodmínečné poslušnosti vůči jasným ustanovením papeže. Kež z Boží vůle zvítězí pravda, kež je Církvi dáno, aby působila v míru, kež se lidé této země radují z bezpečí a kež se Vaše Svatost dočká zde na zemi rozptýlení přechodných bouří, tak aby Boží království panovalo ve všech srdcích díky apoštolskému úsilí Nejvyššího pastýře křesťanstva.

Padám k nohám Vaší svatosti a vroucně prosím o požehnání pro sebe a pro své spolubratry, pro své duchovní syny - »modlitební skupiny«, pro své nemocné a konečně pro všechny ty dobré záměry, které se snažíme uskutečnit v Ježíšově jménu pod vedením Vaší Svatosti.

*San Gionvanni Rotondo
12. září 1968*

Tato slova v prosté formě, zbavená mystických akcentů mají svou váhu. Tušil otec Pio svou brzkou smrt? Pravděpodobně ano, jak o tom svědčí četná svědectví přítomných. Tím nejzávažnějším bylo, že odkázal papeži své dědictví, ony modlitební skupiny, které byly již dlouho roztroušeny po celém světě, i onen *Dům úlevy*. Ten dům vymyslel, vybudoval a otevřel otec Pio přes všechna nedorozumění a prudkou opozici včetně zneužití falešných bratří a stal se nakonec trvalým dědictvím po otci Piovi.

Je zajímavé, že v obou těchto případech se Padre Pio ukázal být předchůdcem 2. vatikánského koncilu. Tento kapucín, pohřbený celých padesát let v za-

verité VÉRITÉ
Konviktská 16
110 00 Praha 1
Cestovní agentura specializující se na
poutě do Medžugorje

5.12. - 11.12. Neposkvrněné početí P. Marie
22.12. - 28.12. Vánoční pout
27.12. - 2. 1. Silvestrovská pout
10. 2. - 17. 2. Třetí duchovní obnova manželů
na téma: Dávejte Boha v rodinách na první místo
AUTOBUSY VYJÍZDĚJÍ Z ŘADY MÍST ČECH A MORAVY

Cena: 7 dnů 1780 Kč (*1640 přihlásil-li se celý autobus z Jižní Moravy). V případě sociální tísně možností dohody slev nebo placení na splátky. Kněžství cestují zdarma. Ubytování 5,5 EUR osoba / noc.

V Ruce růžence vyhlášeném Janem Pavlem II. vydává Centrum VÉRITÉ rozsáhlou publikaci o růženci včetně nového růžence světa. Publikace obsahuje velmi působivé úvahy, mnoho obrázků a je celá na křídovém papíru v pevných deskách. Zavaděcí cena platná do Vánoc je 176 Kč.

www.verite.cz, e-mail: centrum@verite.cz
Přihlášky na výše uvedené adrese nebo tel. 222 324 617, tel. i fax 222 321 294 .

padlém koutě Monte Gargana pronikavě vycítil bolesti, které trápí současný svět a tím i Církev, která ve světě působí. Je to *utrpení Boží, neklid ducha*, který se utíká jen k osvobozující naději, jakou poskytuje bezmezná důvěra v Boha, který je LÁSKA. Dosti jsme hovořili o přednosti, jakou dával „velkým hříšníkům“. Jistě, viděl je přicházet již zdaleka, tím více lačnicí, čím více zbloudili. Nejednou jsme opakovali, že největší úspěchy otce Pia v oblasti tajemství smíření s Bohem musí zůstat neprobádané až do dne, kdy je odhalí Boží výrok.

Používal hesla, která oslňovala svou prostotou, jako je bezmezná poslušnost Ježíši Kristu, který žije v Církvi, ve svém *mystickém těle*, jehož představiteli jsou nástupci sv. Petra. Podal důkazy hrdinské poslušnosti, když ho Apoštolský stolec podrobil nejtěžší zkoušce a uzavřel před ním zpovědnici a zakázal mu sloužit veřejně mši svatou. Dnes víme, co vedlo k těmto drakonickým zákazům. Nikdy se proti tomu nebouřil. To, čemu se sám podřídil bez vnitřní vzpoury, vymáhal i od svých synů. Jeho pohled přesycený bolestí pronikal i jeho „katy“, za kterými viděl Pána, který obřezává vinný keř, aby nesl více ovoce. Ve svém ustavičném a nepředstavitelném zápase s duchem zla, který ho ustavičně soužil pokušením proti poslušnosti, dospěl k poznání samotných kořenů hříchu, který říká Bohu svoje Ne! Na krizi, která otřásá Církvi, je jen jeden jediný lék: **poslušnost**.

Poslušnost nadpřirozená, protože jen ona dává na učení Církve odpověď: *ano*. Ona dává podstatnou váhu modlitbě, která nám slepcům vrací smysl pro Boha. Krátce po smrti otce Pia poznáme, jak se uplatnila jeho hesla. Musíme se nejdříve *dívat na jeho smrt*, abychom pochopili celou jejich závažnost.

Pokračování příště

¹⁾ Na příklad o údajných mikrofonech, které měly být instalovány ve zpovědnici kvůli jeho představeným. 10. února 1967 poslal P. Pio dopis otci představenému s vroucí prosbou, aby neudával korespondenci adresovanou představeným, která se dostala do nepovolaných rukou. Intervence řádu zůstala bez ohlasu. Měla být podána žaloba, ale jeho představení se nechtěli uchýlovat k extrémním prostředkům.

Karel Neumann: Poutníkovy vyznání

Kniha je kronikou hřejivého srdce muže ze severní Moravy. Dětské srdce z bídy a zklamání vyzrává v srdce mužné, které „život těší a neděsí hrob“. Matčina víra a modlitba jsou jako poutnická hůl, o kterou se poutník za poznáním a chlebem a za štěstím opírá zvláště v únavě a úzkosti. Poutník – ať doma nebo na cestě do Věčného města či do Svaté země, k Panně Marii do Křtin nebo do Lurd, Fatimy či Medžugorje – se stupňující se láskou k Bohu, Panně Marii, lidem a zvláště k vlastní rodině žasne, jak mu s přibývajícím roky přibývá štěstí. Sdílí se o ně s čtenářem svého vyprávění. A tak přibývá lidí šťastných i v tomto slzavém údolí.

Kniha ilustroval Petr Herzog. Kniha je brožovaná, ve formátu A5, má 72 stran a stojí 69 Kč. K dostání je na autorově adrese:

Karel Neumann, Bohuslavice 52, 789 72 Dubicko.

Liturgická čtení

Neděle 1. 12. – 1. neděle adventní

1. čt.: Iz 63,16b–17.19b;64,2b–7
Ž 80(79),2ac+3b.15–16.18–19
Odp.: 4 (*Bože, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.*)

2. čt.: 1 Kor 1,3–9
Ev.: Mk 13,33–37

Pondělí 2. 12. – ferie

(v plzeňské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Iz 2,1–5
Ž 122(121),1–2.3–4a.(4b–5.6–7)8–9
Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)
Ev.: Mt 8,5–11

Úterý 3. 12. – památka sv. Františka Xaverského

1. čt.: Iz 11,1–10
Ž 72(71),1–2.7–8.12–13.17
Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)
Ev.: Lk 10,21–24

Středa 4. 12. – nez. pam. sv. Jana Damašského

1. čt.: Iz 25,6–10a

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 6cd (*Přebývat smím v domě Hospodinově na dlouhé, předlouhé časy.*)
Ev.: Mt 15,29–37

Čtvrtek 5. 12. – ferie

1. čt.: Iz 26,1–6
Ž 118(117),1+8–9.19–21.25–27a
Odp.: 26a (*Pozehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 7,21.24–27

Pátek 6. 12. – nez. pam. sv. Mikuláše (v českobudějovické diecézi: slavnost sv. Mikuláše)

1. čt.: Iz 29,17–24
Ž 27(26),1.4.13–14
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
Ev.: Mt 9,27–31

Sobota 7. 12. – památka sv. Ambrože

1. čt.: Iz 30,19–21.23–26
Ž 147(146),1–2.3–4.5–6
Odp.: Iz 30,18 (*Šťastní jsou všichni, kdo doufají v Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 9,35–10,1.5–8

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	1. 12.	2. 12.	3. 12.	4. 12.	5. 12.	6. 12.	7. 12.
Antifona	42	42	1722	42	42	42	1734
Žalm	786	786	783	786	786	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	42	42	1723	42	42	42	1734
Antifony	46	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	46	50	1724	57	60	63	1735
Antifona k Zach. kantiku	47	51	1724	57	60	64	1735
Prosby	47	51	1724	57	60	64	1724
Záv. modlitba	48	51	1602	1603	61	1603	1604
Modlitba během dne:							
Hymnus	43	43	43	43	43	43	43
Antifony	44	44	44	44	44	44	44
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	48	52	55	58	61	64	67
Záv. modlitba	48	51	55	58	61	64	67
Nešpory:							
Hymnus	41	41	41	1727	41	41	41
Antifony	45	49	838	853	868	884	900
Žalmy	808	823	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	45	49	53	1730	59	62	69
Ant. ke kant. P. M.	45(B)	49	53	1731	59	62	69
Prosby	46	50	53	1731	59	63	69
Záv. modlitba	48	48	51	1602	1603	61	1603
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Malice cyrilometodějská s. r. o. nabízí...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 585 500 431, fax: 585 222 803

NOVINKY MCM s. r. o.

František Polášek: SLUŽEBNICE BOŽÍ ANIČKA ZELÍKOVÁ (ŽIVOT A CTNOSTI)

Autor chce tímto obsáhlým dílem podat příklad k následování duše toužící po svatosti a po usmiřování za hříchy druhých lidí vlastní obětí, především za hřešící proti nenarozenému životu. Anička Zelíková žila vírou a láskou a na věčnost odešla se šťastným úsměvem na rtech. Dílo podává nejen Aniččin život, ale i její myšlenky, osobní spiritualitu. P. Fr. Polášek v knize použil duchovních deníků, korespondence s duchovním vůdcem ThDr. J. Hlouchem a jiných písemností Aničky Zelíkové, vzpomínek sester a dalších osob a informací získaných v přípravném období před zahájením oficiálního diecézního beatifikačního procesu. Nechybí ani chronologický přehled Aniččina života a údaje o rodině a svědectvích. Publikace je doplněna černobílými fotografiemi z materiálů pro beatifikaci.

Brož., A5, 368 stran + 16 stran obr. příl., 264 Kč

Doc. Dr. Rudolf Smahel: ROZHLASOVÉ PŘEDNÁŠKY O VÝCHOVĚ DĚTÍ

Autor probírá jednotlivá údobí života dítěte a všimá si otázek rozvíjejícího se duchovního života. Zvláštní pozornost věnuje prvním třem rokům života dítěte, které jsou rozhodující pro celkový růst osobnosti. Dotisk prvního vydání.

Brož., A5, 128 stran, 69 Kč

P. Ferdinand Neubauer: CESTIČKA K BOHU

Modlitební knížka pro děti, která je dobrým pomocníkem k pochopení základů křesťanské víry – modlitba, den s Bohem, křest, biřmování, příprava ke sv. přijímání a ke svátosti smíření, svátost manželství, svěcení kněží, křížová cesta. Nyní již čtvrté, upravené vydání.

Kož. vaz., A6, 200 stran, 96 Kč

PUERI DOMINI - ROČENKA 2002/2003

(výběr z let 1991-1998)

Sestavil a redakčně upravil Mgr. Daniel Dehner

Místo tradičního sešitového vydání osmi čísel během školního roku vyšla tato instruktážní pomůcka pro kněze a jiné vedoucí ministrantských skupin jako jeden soubor. Ročenka je výběrem z let 1991-1998, jednotlivé rubriky zůstaly zachovány, mnohé bylo opraveno a doplněno. Nechybí ani prázdninová část s příběhem Josefa Janšty, praktickými radami pro vedení dětí na křesťanském táboře a náměty pro hry.

K dostání do vyprodání zásob.

Brož., A4, 262 stran, 145 Kč

DUCHOVNÍ OBNOVA

P. Elias Vella:

ZAKOTVIT SVŮJ ŽIVOT V BOHU

Knižní vydání překladu rekolekcí, jež P. Elias Vella konal v České republice roku 1998. Autor vede k uvědomění si závislosti člověka na Bohu, který nás přijímá takové, jací jsme. Část díla je věnována problému vnitřních zranění a ran, jejich uzdravování skrze Ježíše.

Brož., A5, 140 stran, 105 Kč

Prof. Dr. Otto Knoch:

ŽIVOT ZE SÍLY BOŽÍHO SLOVA A BOŽÍHO DUCHA

Soubor pěti duchovních seminářů, které sám autor uspořádal. Témata jednotlivých seminářů: žít ve spojení s Bohem, význam modlitby v životě křesťana, osobní modlitba (zde pomocí rozjímání nad žalmy), víra v Boha zjevení a osoba Ježíše Krista (na základě vybraných svědectví z evangelií).

Kož. vaz., A5, 326 stran, 195 Kč

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.